

Aviisi

Inhoud – Sisältö

Van het bestuur	1
Johtokunnalta	2
Fins Onafhankelijkheidsfeest 7 december 2001	3
Suomen Itsenäisyyspäivän juhla 2001	4
Ingezonden stuk aan Helsingin Sanomat	5
Helsingin Sanomiin lähetetty kirjoitus	6
Helsingin Sanomat's answer (1)	6
Helsingin Sanomat's answer (2)	7
Helsingin Sanomat's answer (3)	7
Internet helpt Finse dorpjes	8
Suomalaisen naisen päivät 16.–17.3. 2002	9
Antamis- ja saamisharjoituksia	10
Word gelukkig — leef als een hacker	11
Ohje onneen — elä hakkerina	12
In Memoriam Nel Slis (1913-2001)	14
Finse evenementen in 2002 – Suomalaistapahtumat vuonna 2002	16
Handelsrelaties Nederland–Finland vòòr de Finse onafhankelijkheid	18
Alankomaiden–Suomen kauppasuhteet ennen Suomen itsenäisyyttä	19
In memoriam Joop den Tonkelaar	21
Mededelingen – Tiedotuksia	22
Hallo Nederland–Finland vrienden!	24
Hei Hollanti–Suomi Ystävät!	25
Geen eurocenten in Finland	27
Internationaal Muziek Contact	28
Winterdagen van de Finse taal en Cultuur	29
Suomen kielen ja kulttuurin talvipäivät	30
Belangrijke adressen – Tärkeitä osoitteita	31
Colofon	32

AVIISI Jaargang 11 (2002) nr. 1
AVIISI Vuosikerta 11 (2002) nr. 1
ISSN 1566-8452

Dit is een uitgave van de vereniging Nederland–Finland
Tämä on Alankomaat–Suomi Yhdistyksen julkaisu.

Beste **Aviisi** lezers,

Namens het bestuur een gezond en voorspoedig 2002 toegewenst! Hopelijk is iedereen al weer wat bijgekomen van de Kerstviering, de jaarswisseling en de Euro gebeurtenissen.

Het onafhankelijkheidsfeest vierden wij na vele jaren weer zonder de Finnish Dutch Trade Guild en ik denk dat het door alle deelnemers heel geslaagd is gevonden. Verderop in deze **Aviisi** doet Hugo Haasnoot hier uitgebreid verslag over. Hoewel het aantal aanwezigen niet erg groot was (53) viel dit op de één en of andere manier op de rondvaartboot toch niet zo op. De band was erg goed al vraag ik mij af of het geluid bij dit soort gelegenheden in verband met de wat 'oudere' oren niet wat minder hard kan. Hier tegenover stond dat het een hele mooie rustige avond was en wij nauwelijks iets gemerkt hebben van golven op het IJ. Maar het was wel wat te koud om op het dek te gaan.

Wij hebben het erg gewaardeerd dat de nieuwe ambassadeur, de heer Säilä, met zijn partner aanwezig was op ons feest. Ondanks dat hij nog maar net in functie is, bleek hij ook al een verwoed **Aviisi** lezer te zijn. Hij vertelde zelfs dat hij voor zijn speech tijdens de receptie ter gelegenheid van de onafhankelijkheidsdag op de Finse ambassade, waarbij hij uitweidde over oude Fins-Nederlandse relaties, teksten had gebruikt uit ... **Aviisi**!

Op zaterdag 9 en zondag 10 februari organiseert de Vereniging, samen met de Finse Zeemanskerk en het Fins Cultureel Centrum voor de Benelux in Antwerpen, de Winterdagen van de Finse taal en Cultuur in de Finse Zeemanskerk in Rotterdam. Er is hierover, vanwege het korte tijdsbestek, al een aankondiging naar de leden gestuurd.

Hugo Benne maakte ons attent op een stukje in het blad "Spits" van 8 januari 2002 waarin stond dat een Fins bedrijf in zijn sauna webcam's wil gaan installeren om zo op afstand te kunnen vergaderen. Misschien is dit ook wat voor het Bestuur van de Vereniging Nederland-Finland!

Het voorblad van **Aviisi** zal dit jaar getooid zijn met foto's van Finse landschappen. Deze foto's zijn eigendom van de Finse ambassade en een aantal hiervan staan ook afgebeeld in het boek "Fins landschap" van Päivi Schot.

Arnold Pieterse

Hyvät **Aviisin** lukijat,

Johtokunnan puolesta toivotan terveellistä ja menestyksellistä vuotta 2002! Toivottavasti itsekin on toipunut joulunvietosta, vuodenvaihteesta ja €-tapahtumista.

Itsenäisyyspäivää vietimme taas monen vuoden päästä ilman Suomalais-Hollantilaista Kauppaklubia, ja luulenpa, että kaikkien osallistujien mielestä juhlat onnistuivat. Tämän **Aviisin** numerossa on Hugo Haasnootin kirjoittama monipuolinen selostus juhlista. Vaikka läsnäolijoita ei ollut montakaan (53) ei sitä jostain syystä huomannut laivassa. Yhtye soitti hyvin. Kysyn vain, voisiko tämänkaltaisissa tilaisuuksissa musiikkia soittaa hiljaisemmin, usean 'vanhemman korvan' takia. Sensijaan ilta oli kaunis ja tyyni, tuskin huomasimme IJ:n laineita. Mutta oli liian koleaa oleskella kannella.

Arvostimme uuden Suomen suurlähettilään herra Säilän puolisoineen läsnäoloa juhlistensa. Huolimatta siitä että hänet on vasta nimitetty asemaansa, selvisi, että hän on innokas **Aviisin** lukija. Hän vieläpä kertoi käyttäneensä **Aviisin** tekstejä apunaan valmistellessaan puhettaan entisistä suomalais-hollantilaisista suhteista lähetystön itsenäisyyspäivän kunniaksi pidettävälle vastaanotolle.

Lauantaina 9. ja sunnuntaina 10. helmikuuta järjestää yhdistys yhteistyössä Suomalaisen Merimieskirkon ja Suomen Antwerpenissä sijaitsevan Kulttuurikeskuksen kanssa Suomen Kielen ja Kulttuurin Talvipäivät. Ne pidetään Rotterdamissa Suomalaisen Merimieskirkon tiloissa. Ajan niukkuden takia on tilaisuudesta lähetetty jäsenille viesti.

Hugo Benne kiinnittää huomiotamme "Spits"-lehden 8. tammikuuta 2002 numerossa olleeseen uutiseen, jossa kerrotaan erään suomalaisen firman asettavan nettikameroita saunaansa voidakseen siten pitää etäiskokouksia. Ehkä idea myös Suomi-Alankomaat Yhdistyksen johtokunnan jäsenille!

Aviisin etusivua koristavat tänä vuonna suomalaiset maisemavalokuvat. Niiden omistaja on Suomen lähetystö, ja osa niistä on myös julkaistu Päivi Schotin kirjassa "Fins landschap" (Suomalainen maisema).

Arnold Pieterse

(Käännös: Eeva Kriek-Tuovinen)

Fins Onafhankelijkheidsfeest 7 december 2001

Opgewekt togen we naar Amsterdam om deze keer wel, na het fiasco van een jaar geleden niet aanwezig te kunnen zijn ondanks onze vooruitbetaling (enfin, laten we er niet over uitweiden), met onze goede Finse en Nederlandse vrienden de 84ste verjaardag van de Finse onafhankelijkheid te gaan vieren. We waren al vroeg op weg gegaan om eventuele files geen roet in het eten te doen gooien, maar dat zul je altijd zien in ons volle landje: er waren geen files en dat op een vrijdagavond!

Derhalve waren we één van de eersten die rond 18.00 uur de loopplank opgingen van de salonboot "Stad Enkhuizen", die keurig op ons lag te wachten aan De Ruyterkade Oost, en konden we op ons gemak het gezellige interieur bewonderen en een scheef oogje wagen aan het heerlijke buffet, dat door de chefkok werd opgesteld.

Ook de leden van de muziekband Blue Velvet waren druk bezig hun installatie aan te sluiten en zo te horen ging dat met een routine en vakmanschap, die veel goeds beloofden voor de rest van de avond.

In het volgende uur vulde de boot zich snel met feestvierders en werd er druk gepraat en handen geschud, waaronder die van de nieuwe Finse ambassadeur Pekka Säilä en zijn charmante partner. Inmiddels kon iedereen vast wennen aan de lichte deining die de salonboot bood, waarschijnlijk veroorzaakt door het klotsen van het water van de haven tegen de kade. Overigens is die deining nooit sterker geworden en heeft de "Stad Enkhuizen" ons een zeer rustige en stabiele vaart bezorgd.

Zoals het programma had beloofd werd keurig rond 19.30 uur het schip in beweging gezet en konden wij ons gaan opmaken voor een feestelijke avond temidden van onze Finse en Nederlandse vrienden.

Vanzelfsprekend werden er openingswoorden gesproken door de voorzitter van de Vereniging Nederland-Finland, Irma Schoemakers-Salkinoja, en de Finse ambassadeur Pekka Säilä.

Irma sprak o.a. over de diverse aspecten van het leven van een Fin in Nederland of een Nederlander in Finland en daarover mag best meer gediscussieerd of geschreven worden, zoals b.v. al in het laatste Aviisi nummer 2001-4 gedaan is. Voor één fenomeen zullen wij met elkaar altijd begrip moeten houden en dat is het bekende verschijnsel, dat je de neiging krijgt je geboorteland door een roze bril te bezien zodra je je in een ander land vestigt: "the grass is always greener on the other side of the fence". De Britten weten altijd van die treffende uitspraken te doen. Laten we gewoon nuchter vaststellen, dat er net zo veel minnen als plussen te verzinnen zijn voor elk land en het wordt pas interessant en aangenaam als je voor beide landen de positieve kanten kunt opzoeken.

De sympathieke Pekka Säilä liet duidelijk uitkomen in zijn openingspeech, dat hij een nuchter mens is en bereid is op positieve wijze zijn verblijf in Nederland te beleven.

Inmiddels was het tijd geworden voor al het heerlijks, dat op ons lag te wachten en konden we echt beginnen aan ons feestdiner. De band Blue Velvet was inderdaad zo professioneel als zij al bij het inspelen hadden laten horen en zorgde voor een uitstekende stemming, die al snel noodde tot het inzetten van zeer uiteenlopende dansstijlen en/of bewegingen.

Een zeer bijzondere bijdrage aan de avond werd geleverd door de vriendin van de vicevoorzitter Marja Straver-Nevalainen, de Nederlandse zangeres An Schrama. Met haar warme en zuivere stem liet zij enige in het Fins gezongen liederen horen en aan mijn

tafel mocht ik vernemen, dat zij zeker niet de gemakkelijkste liederen gekozen had en bovendien in zeer goed verstaanbaar Fins de aanwezigen had toegezongen en zelfs licht ontroerd had.

Dan rest mij niet veel meer dan te verhalen, dat de avond in opperbeste stemming en met veel danslustige “die-hards” piekte als nooit tevoren en men maar moeilijk de gestelde eindtijd van 24.00 uur kon accepteren.

Wij kijken alweer uit naar het 85ste Finse onafhankelijkheidsfeest.

Hugo Haasnoot

Suomen Itsenäisyyspäivän juhla 2001

Intoa täynnä matkasimme Amsterdamiin osallistuaksemme viime vuoden fiaskon jälkeen (silloin emme etukäteismaksusta huolimatta päässeet mukaan, mutta eipäs nyt muistella menneitä) suomalaisten ja hollantilaisten ystäviemme kanssa Suomen 84. syntymäpäivän juhlintaan. Olimme hyvissä ajoin tien päällä ettemme juuttuisi liikeneruuhkaan, mutta mikä kuullostaa uskomattomalta tässä ahtaasti asutussa maassamme: ei ruuhkan ruuhkaa vaikka oli perjantai-ilta!

Saavuimme ensimmäisten joukossa “Stad Enkhuizen”-salonkilaivaan, joka sovitusti jo odottelikin De Ruyterkade Oost-paikalla. Sen jälkeen saimme kaikessa rauhassa ihailla viihtyisää sisustusta ja syrjäsilmillä tarkistaa mitä herkkuja kokki oli loitnut seisovaan pöytään. Myös Blue Velvet-yhtye valmistautui iltaan mikä näytti menevän rutiinilla ja ammattitaidolla, sen perusteella tuleva illanviettokin tuntui lupaavalta.

Seuraavan tunnin aikana laiva täyttyi nopeaan tahtiin, puheensorina lisääntyi ja kättelijöitä riitti, muun muassa Suomen suurlähettiläs Pekka Säilä ja hänen viehättävä seuralaisensa. Samalla totuteltiin lievään salonkilaivan keinuntaan. Keinunta ei siitä lisääntynyt ja “Stad Enkhuizen” huolehti erittäin rauhallisesta ja vakaasta matkasta. Kuten ohjelmassa oli luvattu, laiva lähti sovittuun aikaan klo 19.30 liikkeelle. Oli aika suorittaa viimeistelyt ehostuksiin ollaksemme täysin valmiita juhlailltaa varten suomalaisien ja hollantilaisten ystäviemme kesken.

Alankomaat-Suomi Yhdistyksen puheenjohtaja, Irma Schoenmakers-Salkinoja piti tietenkin avajaispuheen jota seurasi Suomen suurlähettiläs Pekka Säilän puhe. Irma puhui erilaisista näkökohdista suomalaisten elämässä Hollannissa tai hollantilaisten elämästä Suomessa, kuten on luettavissa Aviisin numerossa 2001-4. Yrittäkäämme osoittaa ymmärtämystä ilmiölle, jonka mukaan kotimaata katsotaan vaaleanpunaisten lasien läpi asetuttua asumaan uuteen maahan: “the grass is always greener on the other side of the fence”. Mitenkähän Britit onnistuvatkin aina tekemään niin osuvia sananparsia. Todettakoon asiallisesti, että jokaisessa maassa on hyvät ja huonot puolensa ja oleskelusta saa mielenkiintoisen ja mukavan etsimällä molemmista maista positiivisia asioita. Sympaattinen Pekka Säilä teki avajaispuheessaan selväksi olevansa asiallinen tyyppi, joka on valmis kokemaan oleskelunsa Hollannissa positiivisella tavalla.

Sitten olikin jo aika suunnata huomio meitä odotteleviin herkkuihin kun saimme luvan aloittaa juhlaillallisen. Blue Velvet-yhtye oli yhtä ammattitaitoinen kuin jo olimme aavis-telleekin harjoittelun perusteella. Se huolehti erinomaisesti tunnelmasta ja sai houkuteltua nopeasti erilaisten tanssityyliä ja /tai -liikkeitten taitajat parketille. Illan erityipä-noksesta huolehti varapuheenjohtaja Marja Straver-Nevalaisen hollantilainen ystävä,ätär,

laulajatar An Schrama. Hän laului lämpimällä ja puhtaalla äänellään muutamia suomenkielisiä lauluja ja jos minun pöytäseurueeseeni on luottamista, hänen lauluvalintansa eivät olleet helppoja ja hänen suomenkielensä kuullosti erittäin hyvin ymmärrettävältä, hän jopa onnistui saamaan ihmiset hieman liikuttuneiksi.

Haluan vielä vain sanoa, että ilta sujui erittäin rattoisissa merkeissä ja monilla innokkailla tanssijoilla oli vaikeuksia hyväksyä sen loppuminen klo 24.00, mutta näin oltiin sovittu. Odottelimme jo Suomen 85. itsenäisyyspäivän juhlaa.

Hugo Haasnoot

(Käännös: Minna Rätty)

Ingezonden stuk aan Helsingin Sanomat

In de Helsingin Sanomat van 15 december 2001 stond in een kort bericht dat 's werelds belangrijkste literatuurprijs voor de Vlaamse taal "De Prijs der Nederlandse Letteren" niet officieel aan de schrijver Gerard Reve zou worden uitgereikt. Verder werd gezegd dat deze Nederlandse schrijver met het verkrijgen van deze prijs in de voetsporen treedt van andere Vlaamse schrijvers, zoals Harry Mulisch, Hugo Claus en Frederik Hermans. Ik ga nu even niet in op de reden waarom deze officiële prijsuitreiking niet heeft plaats gevonden. Maar het gaat nu toch wel erg ver om de Nederlandse taal Vlaams te noemen. Het is een beetje het zelfde wanneer je zegt dat het 'Fins Zweeds' de officiële taal in Zweden is.

Het was mij al eerder opgevallen dat veel Finnen niet weten dat Vlaams en Nederlands identiek zijn, met uitzondering van enkele woorden en de uitspraak. Ik denk dat dit te maken heeft met de Finse schoolboeken. Ik las in het aardrijkskunde boek "Koulun Maantieto Maailmamme" van Leinonen, Nyberg, Kenno en Vestelin (uitgegeven door Otava) dat de belangrijkste talen in België zijn: Vlaams ('Flaami') en Frans. Verderop staat in dit boek: in het zuiden spreken de Walen Frans en in het noorden spreken de Vlamingen Vlaams, wat op Nederlands lijkt.

Een probleem is misschien dat er in het Fins eigenlijk geen woord is voor Nederlands, wanneer je het over de taal hebt, maar dat het 'Hollanti' ('Hollands') wordt genoemd. Nederlanders die niet in Holland wonen (de provincies Noord- en Zuid-Holland) en Belgen vinden het meestal niet zo prettig wanneer gezegd wordt dat zij Hollands spreken en niet Nederlands.

Natuurlijk, het woord Vlaams wordt in Nederland en België veel gebruikt voor het Nederlands dat in België wordt gesproken. Maar waarom staat er dan in de Finse leerboeken dat in het zuiden van België Frans wordt gesproken en niet Waals? Het Waals verschilt ook voor wat een aantal woorden en het accent betreft van het officiële Frans.

Misschien kan er op de aardrijkskunde les in Finland meer aandacht aan deze zaak worden besteed om verdere misverstanden, zoals in het stukje in de Helsingin Sanomat, te voorkomen.

Arnold Pieterse

Helsingin Sanomiin lähetetty kirjoitus

Helsingin Sanomien joulukuun 15. päivän 2001 numerossa oli lyhyt uutinen siitä, että maailman tärkeintä flaaminkielen kirjallisuuspalkintoa, nimeltään "De Prijs der Nederlandse Letteren" (Alankomaiden kirjallisuuspalkinto), ei virallisesti myönnettäisi alankomaalaiselle Gerard Revelle. Lisäksi uutisessa mainittiin, että saadessaan tämän palkinnon oheinen kirjailija seuraisi muiden flaamilaisten kirjailijoiden, kuten Harry Mulischin, Hugo Clausin ja Frederik Hermansin jalanjalkia. En paneudu nyt sen enempää syihin, miksei virallista palkinnonjakoa järjestetty. Mutta on liikaa, kun Alankomaiden kieltä verataan flaaminkieleen. Vastaavasti voitaisiin suomenruotsia nimittää Ruotsin viralliseksi kieleksi.

Olen jo enemmän huomannut, etteivät monetkaan suomalaiset tiedä sitä, että flaamin ja Alankomaiden kielet ovat yksi ja sama kieli. Ainoat eroavaisuudet ilmenevät muutamissa sanoissa ja ääntämisessä. Luulen asian liittyvän suomalaisiin oppikirjoihin. Luin "Koulun Maantieto Maailmamme" - kirjasta, (toim. Leinonen, Nyberg, Kenno ja Vestelin, OTAVAn kustantama), että Belgian tärkeimmät kielet ovat flaami ja ranska. Edelleen mainitaan kirjassa, että etelässä valloontit puhuvat ranskaa ja pohjoisessa flaamit flaamia, joka muistuttaa Alankomaiden kieltä.

Ongelmana lienee se, suomenkielessä ei ole Alankomaiden kieltä vastaavaa sanaa. Puhutaan ainoastaan hollanninkielestä. Ne alankomaalaiset, jotka eivät asu Hollannissa (Pohjois- ja Etelä-Hollannin maakunnissa) sekä belgialaiset eivät yleensä pidä siitä, että heidän väitetään puhuvan hollantia Alankomaiden kielen sijasta.

Totta kai, Alankomaissa ja Belgiassa nimitetään Belgiassa käytettävää Alankomaiden kieltä hyvin usein flaaminkieleksi. Mutta miksi suomalaisissa oppikirjoissa mainitaan, että etelä-Belgiassa puhutaan ranskaa eikä valloonia? Valloontikieli poikkeaa myös muutamain sanoin ja korostuksin virallisesta ranskankielestä.

Ehkä Suomessa voitaisiin maantiedon oppitunneilla kiinnittää enemmän huomiota tähän asiaan, jotta vältettäisiin jatkossa sellaisia väärinkäsityksiä, kuten yllämainitussa Helsingin Sanomien kirjoituksessa.

Arnold Pieterse

(Käännös: Eeva Kriek-Tuovinen)

Helsingin Sanomat's answer (1)

Thank you for your letter, which we, however, will not publish. The point you make is relevant and true, but in my mind Helsingin Sanomat made no mistake about the languages. We used consciously the phrase "Flaamin kieli/Flaaminkielinen", which is the accepted/correct/common way of putting it.

Parallel case is Swedish spoken in Finland: we have the phrase "Suomenruotsi" (Finlandssvenska), which refers to certain differences in relation to "Riikinruotsi" (Rikssvenska), but, all the same, the language is Swedish ("Ruotsi").

The discussion about the limitations of the Finnish language in case of "Alankomaat"/"Hollanti" etc. is interesting as such, but I still feel that we won't publish your letter, for which I apologize.

Sincerely,

Heikki Hellman
arts & literature editor
Helsingin Sanomat

Helsingin Sanomat's answer (2)

My answer was an instant reaction to your letter, and I was partly wrong.

Indeed, "flaami" and "flaamin kieli" are customary in Finnish (cf. "flaamilainen taide"), but, officially, the right way to put it is "hollanti" or "hollannin kieli". After having talked with our language specialist, I agree with you: we should not lean on the commonly used "flaami" but instead prefer "hollanti".

We are sorry for our mistake, but still I find no special reason for publishing your letter. I promise we'll stick to the correct phrase next time.

sincerely,

Heikki Hellman

Helsingin Sanomat's answer (3)

Thank you for your e-mail regarding the Dutch and Flemish languages. This issue has been brought to my attention once before over the years. Three years ago a linguist from Groningen wrote to me as he had been told that Helsingin Sanomat had used the word "flaami" in a wrong connection. I quite understood his concern - as I understand yours, too. Inspired by your e-mail I checked the hits from our electric archives this morning. During the period January 1990 - January 2002 we have had 25 hits of the expression "hollannin kieli" and 65 hits of the expression "hollanninkielinen". During the same period we have had altogether 22 hits of the expressions "flaamin kieli" or "flaaminkielinen". I checked all those 22 hits. Only in two cases (the first one in 1998 and the second one in December 2001) we have used it misleadingly, ie. in the meaning of "hollannin kieli" or "hollanninkielinen". This goes to prove that the mistake we made in a short news item in December is neither frequent nor typical. However, I am very sorry for the mistake and grateful to you that you brought the December case to my attention. I give daily feedback in the intranet to our editorial staff, and I will take up the issue in it.

With best regards,

Pekka Kukkonen
Managing Director
Helsingin Sanomat

Internet helpt Finse dorpjes

Gebruik van internet door jong en oud staat hoog op de agenda op het Finse platteland. Seluskanjärvi, in het noordwesten van Finland, heeft het record geslagen.

Het huis van de 'internetcaféhouder' Hannu Honka ligt middenin de bossen. Straatverlichting heeft het dorp met 26 inwoners niet. Als de sneeuwruimer niet dagelijks zou rijden, zou zijn woning van alle beschaving zijn afgesloten. Het is een levenswijze waarvoor de gepensioneerde ingenieur en kalkoenhouder bewust heeft gekozen: "In Seluskanjärvi zijn mensen in sterke mate afhankelijk van elkaar."

Gemiddeld is één op de drie Finse huishoudens aangesloten op internet. In Seluskanjärvi is dat 64 procent, ofwel zeven van de elf huizen. "Degenen zonder internet voelen zich haast tweederangs burgers." Ook de wat oudere inwoners zijn ware IT-junkies geworden.

Met behulp van 'bottom-up cursussen', die door het Finse bedrijfsleven en de EU werden gesponsord, kregen de bewoners uit de hele regio privéles aan huis. "Een cursus op een school blijkt vaak een te grote stap te zijn. We hebben studenten bereid gevonden langs de huizen te gaan. Uitgangspunt waren praktische problemen die mensen via internet kunnen oplossen", vertelt projectleider Panagiotis Moyzakitis. Praktische problemen hadden de bewoners in overvloed. In de jaren '90 werden door de economische crisis veel openbare instellingen gesloten en moest internet de diensten overnemen. Moyzakitis: "Voor dorpsbewoners werd internet een kwestie van overleven".

Alhoewel Moyzakitis de respons 'overweldigend' noemt, is hij zich bewust van de negatieve aspecten van de 'internetfixatie'. "Ik ben Griek en vind de Finnen al erg op zichzelf. Internet versterkt die manier van leven. Ik zou zelf nooit gaan chatten als ik de mogelijkheid zou hebben om met vrienden naar een café te gaan."

De dreigende sluiting van de bank in de dichtstbijzijnde stad deed Honka besluiten actie te ondernemen. Ruimte had hij in overvloed: zijn kalkoenbedrijf bracht niet genoeg meer op sinds Finland in 1995 lid was geworden van de EU en de concurrentie toenam. En dus besloot Honka zijn kalkoenen te vervangen door een zeer geavanceerde computer met bijbehorende apparatuur. Alle inwoners kunnen er zonder extra kosten gebruik van maken.

Laura Suorsa (17), één van de teenagers in het dorp, gebruikt het lokaaltje van Honka om foto's te scannen. Zelf heeft ze ook een computer met internetaansluiting, die vanaf het moment dat ze met de schooltaxi thuis komt volop wordt gebruikt. Voor Laura is internet een weg naar de bewoonde wereld. Ze chat met vrienden uit de hele wereld en luistert naar het radiostation 'Kiss FM'. "Zonder internet zou ik het hier niet uithouden", zucht ze, terwijl zij het volume van de meeslepende liedjes van haar favoriete zanger Patrik Isaksson wat opschroeft. Laura leerde haar ouders omgaan met internet, zodat die nu kunnen zorgen voor de rekeningen en de boodschappen.

(Deze tekst van Rolien Créton stond in de 'De Telegraaf' van donderdag 17 januari 2002 en is door de redactie ingekort en aangepast)

Suomalaisen naisen päivät 16.–17.3. 2002

Naisten Päivien toimikunta on vaihtunut kolmen uuden jäsenen verran ja näin on saatu yhdistettyä uusia ja jo hyväksi koettuja ideoita, ohjelmaa ja esiintyjä kasaan haaliessa.

Paikaksi on valittu sama hotelli, De Chantarel, kuin viime vuonna, koska hotellin tasoon ja ruokaan oltiin tyytyväisiä. Ulkoilumaastot hotellin ympäristössä ovat myös ihanteelliset.

De Chantarel sijaitsee Ughelenissa, Apeldoornin kyljessä. Sinne pääsee A1 ja A50 teiden kautta. A1:ltä käännetään N 304 Afslag 19 Hoenderloo/Ede suuntaan. Osoite on Hotel Restaurant "De Cantharel", Van Golsteinlaan 20, 7339 GT Apeldoorn. Puhelinnumero on ☎ 055-541.44.55.

Naisten Päiviä vietetään ensi vuonna turvallisuuden ja henkisen hyvinvoinnin merkeissä. Lauantai-iltapäivään saamme turvallisuuskouluttaja Mauri Rosendahlin Suomesta pitämään meille naisten itsepuolustuskurssia. Kurssi sisältää mm. irrottautumistapoja käsiotteista, syleilyotteista ja kuristusotteista. Käymme läpi erilaisia puolustautumistekniikoita ja pelon kätkemistä psykologisesti. (Ota mukaan rento vaatetus kurssia varten.)

Perheen sisäistä turvallisuutta mietitään työpajoissa, joissa on myös mahdollisuus harjoittaa rentoutumista, kirjallisuutta, liikuntaa, paperimassatöitä tai kokeilla vaikkapa oman potrettikuvan piirtämistä yms. Työpajoihin on mahdollisuus osallistua sunnuntaina.

Lauantai- ilta huipentuu suomalaisen huippusolistin Tommi Läntisen konserttiin. Tommi on itse ilmoittanut halukkuutensa tulla laulamaan suomalaisille, Hollannissa asuville naisille.

Sunnuntain voi aloittaa vaikka ulkoilulla tai saunomalla ja aamupalan jälkeen kokoonnumme yhteiseen aamunavaukseen. Aamunavauksen jälkeen pyörähtävät käyntiin työpajat, joista kukin voi valita mieleisensä aiheen. Päivien päätteeksi vaihdamme ajatuksia ja tunteuksia kaikesta koetusta.

Pitkämatkalaisten ja muidenkin iloksi on järjestetty tukevampi tulolounas ja enemmän aikaa tuttujen halaamiselle. Ilmoittautuminen hotellilla tapahtuu klo 10.00–11.45.

Jos koet, ettet taloudellisen tilanteen takia voi lähteä mukaan päiville, vaikka muuten haluaisit, niin voit neuvotella maksuvapautuksesta Tarja Kanth-Nyholmin kanssa.

Naisten Päivien hyväksi pidettävään myyntipöytään otetaan vastaan kirjoja tai muuta kaunista ja hyödyllistä tavaraa.

Jos jokin kysymys askarruttaa mieltäsi. Ota yhteyttä meihin:

<i>Aila Dijkhuizen</i>	☎ 010-458.50.19
<i>Marketta van Eijk</i>	☎ 015-310.89.31
<i>Tarja Kanth-Nyholm</i>	☎ 070-335.16.64
<i>Helinä Luttinen</i>	☎ 010-452.16.28
<i>Anita Nyberg</i>	☎ 0118-64.20.16
<i>Maarit van Santen</i>	☎ 070-415.90.64

Tapaamisiin, toimikunnan puolesta, Maarit.

Maarit van Santen

Antamis- ja saamisharjoituksia

Kumpikohan on omasta mielestään oikeampi, Sinterklaas vai Joulupukki? Tapasin Sinterklaasin ensimmäisen kerran kuusi vuotta sitten. Minusta, suomalaisen Joulupukin uskollisesta fanista, Sinterklaas-ilmio oli kummallisen vääristynyt, hieman vastenmielinenkin. Olen käynyt tien alistumisen ja tutustumisen kautta hyväksymiseen. Tällä kertaa meillä vietettiin täysin rinnoin kaikkia mahdollisia joulunajan syntymä- ja kuolinpäiväjuhlia.

Maakuntalehti varoitti Sinterklaas-puolustuskirjoituksessa Joulupukin materialistisesta lumovoimasta: Sinterklaas-juhlan antamisen sanoma unohtuisi joulun saamisvimmassa. Mietin antamisen ja saamisen suhdetta. On vaikea antaa, jos ei ole saajaa. Meillä aikuisten antamishimo alkoi käydä hankalaksi. Kaikenlaista kivaa ja hyödyllistäkin olisi ollut hauska antaa lapsille lahjaksi, mutta lahjansaajien kyky vastaanottaa uusia tavaroita loppui ennen antajien intoa. Osa lahjoista pantiin lopulta odottamaan uutta antamis- ja saamispäivää.

Kolme ja puoli vuotta vanha Matti antaa mielellään ja saa vähintään yhtä mielellään. Kaksivuotias Mikko tekee kaiken mielellään. Matin kanssa on viime aikoina harjoiteltu saamista, ottamisen sijaan. Hän on oppinut taitavaksi pyytäjäksi: "Saisinko ajaa autoa, Mikko?". Mikko, joka on juuri istahtanut kyseisen potkuauton kyytiin, tuntee veljensä ja siirtyy kiltisti pois alta. (Matti ei ole vielä oppinut kovin hyvin saamaan kieltävää vastausta.)

Harjoitin taas kerran mielestäni ovelaa lapsipsykologiaa. Mikolle päätettiin antaa aatonaaton syntymäpäivälahjaksi oma potkuauto. Matti sai Papan kanssa käydä valitsemassa ja hankkimassa auton pikkujelleen. Tehtiin antamisesta ohjelmanumero, jotain suuremman ihailtavaa. Matti olikin innoissaan, antaminen oli hienoa. Hienous hiipui noin kahdessa minuutissa

paketin avaamisen jälkeen.

Antamis- ja saamisharjoituksia jatketaan. Siinä ohessa Mikosta kehkeytyy varteenotettava kauppamies: Mikko kiipesi Matin potkuauton kyytiin. Matti jätti jälleen välittömästi muut leikit ja ilmestyi paikalle: "Saisinko ajaa autoa?". Mikko nousi taitavasti hieman vastentahtoista esittäen pois auton päältä. Matti poistui onnellisesti kolisten kohden keittiötä. Mikko siirtyi voitonriemuisena oman kiiltävän autonsa rattiin.

Toisena joulupäivänä vietettiin vuotuisia Oman synttärjuhlia. Taas harjoiteltiin antamista ja saamista. Mukavista sukujuhlista ja jouluaaton pienestä Suomi-ikävästä tajusin konkreettisesti todeksi sen vanhan viisauden, ettei olennaista ole antaminen eikä saaminen, vaan jakaminen. Tärkeäksi ja, sanoisinko, antoisaksi tilaisuudet tekee niiden jakaminen. Yhteinen tekeminen, yhteinen antamisen ja saamisen riemu.

Anu Brandon

Hij is jong. Geboortjaar 1973. Geen rimpeltje te zien onder zijn groene, van plezier fonkelende ogen. Toch heeft de Finse hacker-filosoof Pekka Himanen al een heel leven achter zich. Hij promoveerde op twintigjarige leeftijd, werkte aan universiteiten in Engeland en Amerika, zat in adviesorganen voor de Finse regering, en was consultant voor vooraanstaande multinationals. Hij won Europese prijzen voor de ontwikkeling van educatieve cd-roms, presenteerde televisie en radio-uitzendingen, werkte mee aan theater- en dansgroepen. Er is zelfs een bekroond toneelstuk over hem geschreven.

De Finse twintiger, die nauw bevriend is met landgenoot en hacker-oppergoeroe Linus Torvalds, was in Nederland op uitnodiging van managementcentrum De Baak op zijn zevende boek *De Hackerethiek* en de geest van het informatietijdperk te presenteren. Volgens Himanen moet de hacker-ethiek model gaan staan voor de werknemer van de toekomst: begrippen als overleven en uitsloven maken plaats voor passie en plezier.

Himanen gaat gekleed in een T-shirt, heeft een paardenstaart en een ringbaartje en drinkt een diet coke. Is hij nog steeds een hacker? "Ik ben begonnen als hacker, en daar is inderdaad nog wat van blijven hangen", lacht hij. "Toen ik twaalf was, kreeg ik een Commodore 64, en al snel kwamen de eerste pc's. Ik merkte dat je als jeugdige computerfreak vaak meer weet dan een heel stel automatiseringsdeskundigen bij elkaar. Je went eraan om op jonge leeftijd aan de top mee te doen. Anders dan andere hackers ben ik niet bij computers en de logica van het programmeren gebleven, maar ging ik me al snel interesseren voor ethische vragen en de filosofie van de technologie. Ik was de jongste die ooit promoveerde aan de Universiteit van Helsinki, maar als je gedreven wordt door een intellectuele passie, dan speelt leeftijd geen enkele rol. Het gaat er niet om hoe moeilijk iets is, maar hoe gedreven je ervoor bent! Je moet ervan houden. Je moet spelen, willen ontdekken. Bij hackers zie je die houding ook: ze zitten vaak dagen en nachten achter elkaar te programmeren, omdat ze het enorm leuk vinden om te doen. Het ontstaat vaak spelenderwijs. Linus Torvalds heeft in zijn berichten op het internet bijvoorbeeld mooi beschreven hoe Linux zich ontwikkelde uit kleine experimenten die hij deed met de computer. Hij vond het een genot om eraan te werken! Bij hackers zie je dat enthousiasme vaak: ze spelen er maar wat op los, en plotseling ontstaat er iets. Zo een spelende houding zie je ook terug in het 'fysieke leven' van hackers. Ze werken op tijden dat het hen uitkomt, doen soms wekenlang niets, houden er gekke hobby's op na en zijn al spelenderwijs enorm productief. Het gaat om de passie: de toewijding ten opzichte van dingen die mensen werkelijk interessant, inspirerend en plezierig vinden.

Verder verdedig ik in mijn boek de stelling dat de manier waarop hackers te werk gaan model zou moeten staan voor een algemene werkeethiek die ik de 'hackerethiek' noem. Dat is een toespeling op de 'protestantse ethiek' van Max Weber. Die is nog steeds overal aanwezig: het is de plicht van mensen om te werken, te werken, te werken. Werk is het doel van het leven. Er zijn wereldwijd gezien wel culturele verschillen, maar je ziet die protestantse ethiek overal, ook in niet-christelijke culturen, zoals Japan. Het zou dus beter kunnen heten: "industriële-kapitalistische ethiek". Die fixatie van de protestantse ethiek op werk betekent dat er geen enkele ruimte meer is om te ontspannen in de werktijd. De professional heeft geen tijd meer voor spelerei. Hij is voortdurend bezig deadlines te halen, targets niet te missen en achter commitments aan te hollen. Voortdurend moet hij zijn tijd optimaliseren om het hoofd boven water te houden. Zelfs in de vrije tijd is men niet meer vrij om gewoon te 'zijn'. Om in de liefhebberijen alleen maar een hobbyist te zijn, wordt simpelweg gënant gevonden. Quality time wordt van begin

tot eind helder gedefinieerd en gepland en er moet dan ook een concreet rendement worden geboekt. Eerst werd de spelsituatie uit het werk verbannen, en toen werd de spelsituatie verbannen uit het spel. Wat overblijft is perfect geoptimaliseerde vrije tijd. Vroeger 'speelden' mensen tennis; nu 'werken' zij aan hun backhand.

De protestantse ethiek is een relict van het industriële tijdperk: werk is het doel van het leven. Nog steeds werken veel mensen van maandag tot vrijdag, van negen tot vijf. In de meeste kantoren gaat het nog steeds toe als in een middeleeuws klooster. Niet de aard van het werk is van belang, maar het is de bedoeling om de ziel van de werknemer nederig te maken, door hem te laten doen wat hem wordt opgedragen. In het weekeinde haalt iedereen kort adem, door zich in excessieve consumptie te storten. Maar het industriële tijdperk is voorbij. Vandaag de dag gaat het niet meer om de optimalisering van industriële productiviteit, maar om creativiteit. En die sla je dood met de protestantse ethiek, met regelmatige werktijden, hiërarchische structuren en een op werk georiënteerde organisatie van tijd.

Bedrijven zijn zeer ontvankelijk voor deze ideeën, vooral in de hightechsector. Nokia heeft bijvoorbeeld de hacker-ethiek bijna perfect in de praktijk omgezet. De nieuwe werkcultuur die daar heerst, is helemaal gericht op het verhogen van de creativiteit. Heel belangrijk daarbij is dat het management sterk werkt op een basis van wederzijds vertrouwen.

Waar de schoen vaak wringt, is bij het combineren van de creatieve fasen en ideeën met de productie van een economisch product. Als je die balans wil vinden, zul je als bedrijf je energie goed moeten gebruiken, en jezelf de vraag moeten stellen: investeren we energie en tijd in de bedrijfshiërarchie, of investeren we in creativiteit.”

(Deze tekst van Sybe I. Rispen is afkomstig uit Intermediair 44, 1 november 2001. De originele tekst is ingekort en bijgewerkt door Arnold Pieterse.)

Ohje onneen — elä hakkerina

Hän on nuori. Hänen syntymävuotensa on 1973. Hänen ilosta sähkövien vihreiden silmiensä ympärillä ei ole rypyn rypyäkään. Kuitenkin suomalaisella hakkeri-filosofiilla, Pekka Himasella on jo kokonainen ihmiselämä takanaan. Hän väitteli kaksikymppisenä, työskenteli eri yliopistoissa Englannissa ja Yhdysvalloissa, toimi neuvonantajana Suomen eduskunnalle ja konsultoi uraauurtavia monikansallisia yrityksiä. Hänet on palkittu opetuskäyttöön kehitettyjen cd-rommiensa ansiosta Euroopassa, hän on juontanut radio- ja televisio-ohjelmia ja hän on osallistunut teatteri- ja tanssiesitysten tekoon. Hänestä on jopa kirjoitettu palkittu näytelmäteos.

Tämä suomalainen parikymppinen, jonka lähiystäväpiiriin kuuluu hakkeri-guru Linus Torvalds, vieraili De Baak-johtajakeskuksen kutsumana esittämässä seitsämättä kirjaansa Hakkerietiikka. Himasen mukaan hakkerietiikka tulee olemaan tulevaisuuden työntekijän malli: käsitteet kuten selviytyminen ja vaivannäkö väistyvät intohimon ja hauskuuden tieltä. Himanen pukeutuu t-paitaan, hänen hiuksensa ovat poninhännällä, hänellä on parta ja hän siemailee dieetti-colaa. Onko hän yhä hakkeri? "Aloitin hakkerina ja siitä on vielä jotain jäljellä", hän naurahtaa. "12-vuotiaana sain Commodore 64:n ja pian sen jälkeen tulivat ensimmäiset pc:t. Huomasin että nuoret tietokonefriikit ymmärsivät asioista usein enemmän kuin alan asiantuntijat yhteensä. Totut kuulumaan nuoresta pitäen alan huippuihin. Muista hakkereista poiketen en keskittynyt pelkästään tietokoneisiin ja ohjelmointilogiikkaan vaan kiinnostuin jo varhaisessa vaiheessa eettisistä kysymyksistä ja teknologian filosofiasta. Olin Helsingin yliopiston historian nuorin väittelijä, mutta jos

toimit älykkäästä intohimosta, ei iällä ole mitään väliä. Kysymyksessä ei ole se, miten vaikea aihe on, vaan miten innostunut asiasta on. Siitä on pidettävä. Pitää leikkiä, haluta löytää. Hakkereissa tämän voi nähdä: he istuvat usein yötä päivää ohjelmoimassa, koska heistä se on hauskaa. Se on enemmänkin leikkiä. Esimerkiksi Linus Torvalds kertoo internetissä kuinka hän kehittyi pienien tietokonekokeilujen avulla. Hän nautti niiden tekemisestä suunnattomasti! Hakkereiden piirissä näkee sellaista intoa usein: he leikittelevät vain jotain ja yhtäkkiä siitä syntyikin jotain. Samanlainen leikkisä elämäntapa on havaittavissa myös hakkereiden arkielämässä. He työskentelevät silloin kuin heille parhaiten sopii, joskus he ovat viikkotolkulla tekemättä mitään, harrastavat mitä harrastavat ja ovat leikkimielellä todella tuotteliaita. Kaiken takana on intohimo: omistautuminen asioille, jotka todella kiinnostavat, inspiroivat ja tuottavat mielihyvää ihmiselle.

Kirjassani puolustelen väitettäni minkä mukaan hakkereitten työtavan tulisi olla mallina yleiselle työetiikalle, jota kutsun "hakkarietiikaksi". Tämä viittaa Max Weberin "protestanttietiikkaan". Tämä on nähtävissä yhä kaikkialla: ihmisen velvollisuus on tehdä työtä, tehdä työtä, tehdä työtä. Elämän tarkoitus on työn tekeminen. Maailmanlaajuisesti katsottuna on kulttuurieroja, mutta protestanttinen etiikka ilmenee kaikkialla, myös epäkristillisissä kulttuureissa kuten Japanissa. Sen nimenä voisikin paremmin olla "teolliskapitalistinen etiikka". Protestanttisen etiikan orjallinen seuraaminen työelämässä poistaa mahdollisuuden rentoutumiseen työaikana. Ammattilaisilla ei ole aikaa leikkelyyn. Deadline't on saavutettava, tavoitteet eivät saa epäonnistua, sovitut asiat on kiirehdittävä saamaan valmiiksi. Ajankäyttö on jatkuvasti optimisoitava pysyäkseen pinnalla. Vapaa-aikanakaan ei ole lupa vain "olla". Näiden tavoitteiden keskellä harrastelijamaisuutta pidetään häpeilyttävänä. Quality time on määriteltävä ja järjesteltävä minuutilleen ja siitä on saatava konkreettista voittoa. Ensiksi pistettiin leikkimielisyys työssä pannaan ja sitten pistettiin leikkimielisyys leikeissä pannaan. Ainut mikä jää jäljelle on täydellisesti optimisoitu vapaa-aika. Ennen "pelattiin" tennistä; nykyisin "tehdään työtä" rystylyönin parantamiseksi.

Protestanttinen etiikka on jääne teolliselta aikakaudelta: elämän tarkoitus on työn tekeminen. Työtä tehdään enimmäkseen yhä maanantaista perjantaihin, yhdeksästä viiteen. Useimmat toimistot näyttävät keskiaikaisilta luostareilta. Itse työ ei ole tärkeää, vaan tarkoitus on alentaa työntekijän sielu teettämällä hänellä se, mitä häneltä vaaditaan. Viikonloppuisin pidetään pieni tauko, milloin syöksytään ylettömään kulutukseen. Mutta teollinen aikakausi on ohi. Nyt ei ole enää kyse teollisen tuottamisen optimisoinnista, vaan luovuudesta. Ja sen voi tukahduttaa protestanttisella etiikalla, säännöllisillä työajoilla, hierarkiaan perustuvalla rakenteella ja työntekoon suuntautuvalla ajankäytön suunnittelulla.

Yritykset ovat hyvin vastaanottavaisia näille ideoille, varsinkin hightech-sektorilla. Esimerkiksi Nokia on soveltanut hakkarietiikan lähes täydellisesti käytäntöön. Uusi siellä hallitseva työkuulttuuri on kokonaisuudessaan suuntautunut luovuuden kohottamiseen. Erittäin tärkeää siinä on, että johtajisto toimii voimakkaasti molemminpuolisen luotamuksen ehdoilla. Mikä usein aiheuttaa kitkaa, on miten yhdistää luova vaihe ja ideat taloudellisen tuotteen tuottamiseen. Jos haluaa saavuttaa tasapainon, on yrityksen käytettävä energiavaransa hyvin ja mietittävä investoimmeko energiaa ja aikaa yhdistyksen hierarkian vai luovuuden suhteen."

(Sybe I. Rispensin Intermediar-lehden numerossa 44, 1. marraskuuta 2001 kirjoittaman alkuperäistekstin lyhennelmän teki Arnold Pieterse.)

(Käännös: Minna Rätty)

In Memoriam Nel Slis (1913-2001)

Onlangs is de legendarische Nel Slis overleden. Haar persoon is nauw verbonden met Finland en met name de Nederlandse ambulance tijdens de 'Winteroorlog' (zie ook **Aviisi** 1998–2). Zoals bekend werd op 30 november 1939 de Republiek Finland aangevallen door de machtige Sovjet-Unie. Dit was het begin van een heroïsche strijd van de Finnen om de verworven zelfstandigheid tot het uiterste te verdedigen. De wijze waarop de Finnen in deze oorlog, later bekend als de 'Winteroorlog', hebben gevochten, heeft alom diep respect afgedwongen. Toen het vredesverdrag werd getekend, op 12 maart 1940, was de balans aan Finse zijde 24.923 doden en 43.557 gewonden.

De Vereniging Nederland–Finland nam in december 1939 het initiatief om een hulpactie te beginnen. Er werd in samenwerking met het Nederlandse Rode Kruis een nationale geldinzameling gehouden waarvan de opbrengst ten goede kwam aan het Finse Rode Kruis. Al gauw werd het idee geboren om in plaats van geld een medisch team aan te bieden om te helpen bij het behandelen van de talloze oorlogsgewonden. Het Finse Rode Kruis heeft dit aanbod in dank aanvaard.

Op 21 maart 1940 kon het medisch team van het Rode Kruis onder leiding van Dr F. H. Meihuizen vertrekken naar Finland. Nel Slis was één van de twintig verpleegsters die deelnamen aan dit avontuur. Het team heeft van 29 maart tot 16 juli 1940, eerst in Vierumäki en later in Helsinki, een substantiële bijdrage geleverd aan de verzorging van voornamelijk chirurgische patiënten. Nadat de missie was beëindigd, keerden de meeste leden van het team terug naar het inmiddels bezette Nederland.

Maar niet Nel Slis. Zij scheepte zich in op een gammele vrachtvaarder in het hoog-noordelijke Petsamo en stoomde daarmee in drie weken naar New York. Daar kreeg zij een baantje bij het aankoopbureau van de Nederlandse regering in ballingschap. Maar in 1941 was zij alweer in Engeland. Deze keer werd gereisd met een Canadees troepenschip. Zij belandde in de journalistiek en vond werk bij de BBC. In 1943 stapte zij over naar het Amerikaanse persbureau Associated Press. In 1945 keerde zij terug naar Amsterdam waar zij samen met Henk Kersting, het bureau van AP opbouwde. Ze is haar hele leven voor AP blijven werken; lange tijd bij de EG in Brussel. Voor haar werk en inzet in Finland heeft ze de medaille van het Nederlandse Rode Kruis gekregen.

Evert Schut en Rune Frants

In Memoriam Nel Slis (1913-2001)

Legendaarinen Nel Slis kuoli hiljattain. Hän oli läheisesti tekemisissä Suomen ja erityisesti alankomaalaisen ambulanssityön kanssa talvisodan aikana (katso myös **Aviisi**sta numero 1998–2). Kuten tunnettua, hyökkäsi mahtava Neuvostoliitto 30. marraskuuta 1939 Suomen tasavaltaan. Tästä alkoi suomalaisten sankarillinen taistelu saavutetun itsenäisyyden säilyttämiseksi kaikin keinoin. Tapa, jolla suomalaiset tässä myöhemmin talvisodan nimellä tunnetussa sodassa taistelivat, herätti eri tahoilla suurta kunnioitusta. Rauhansopimusta allekirjoitettaessa 12. maaliskuuta 1940 olivat tappiot Suomen puolella 24 923 kaatunutta ja 43 557 haavoittunutta.

Alankomaat–Suomi yhdistys teki joulukuussa 1939 aloitteen avustustoiminnan käynnistämiseksi. Yhteistyössä Alankomaiden Punaisen Ristin kanssa järjestettiin kansallinen rahankeräys Suomen Punaisen Ristin hyväksi. Jo pian heräsi ajatus lähettää rahan sijasta

ryhmä sairaanhoitajia auttamaan lukuisten sodassa haavoittuneiden potilaiden hoitamisessa. Suomen Punainen Risti otti kiitollisena tarjouksen vastaan.

Tohtori F. H. Meihuizenin johtama Punaisen Ristin sairaanhoitoryhmä lähti 21. maaliskuuta 1940 matkaan kohti Suomea. Nel Slis oli eräs niistä 20:stä sairaanhoitajasta, jotka tähän seikkailuun ryhtyivät. Ryhmän työpanos oli huomattava sen toimiessa 29. maaliskuuta 1940 alkaen aina 16. heinäkuuta saakka ensin Vierumäellä ja myöhemmin Helsingissä hoitaen pääasiassa kirurgisia potilaita. Saatuaan tehtävänsä päätökseen palasivat useimmat ryhmän jäsenistä takaisin sillä välin miehitettyyn kotimaahansa.

Mutta Nel Slis ei näin tehnyt. Hän astui kaukana pohjoisessa Petsamossa epäämääräiseen rahtilaivaan, jonka mukana hän matkusti kolmessa viikossa New Yorkiin. Siellä hän sai työpaikan Alankomaiden maanpaossa olevan hallituksen hankintatoimistossa. Mutta vuonna 1941 hän oli jo taas Englannissa. Sillä kertaa hän matkusti kanadalaisen sotaluoksen mukana. Hän päätyi sanomalehtialalle ja sai töitä BBC:n palveluksessa. Vuonna 1943 hän siirtyi amerikkalaisen uutistoimiston Associated Pressin palvelukseen. Vuonna 1945 hän palasi takaisin Amsterdamiin, jossa hän yhdessä Henk Kerstingin kanssa kehitti AP:n uutistoimistoa. Hän työskenteli koko elämänsä AP:n palveluksessa, josta pitkän ajan EEC:n parissa Brysselissä. Hänelle on myönnetty Alankomaiden Punaisen Ristin mitalli ansioituneesta työstä Suomessa.

Evert Schut ja Rune Frants

(Käännös: Tiina van Leeuwen)

- *Op de foto ziet u oorlogsgewonden die worden verzorgd door de Nederlandse ambulance in Vierumäki.*
- *Kuvassa sodassa haavoittuneita, joita alankomaalainen ambulanssiryhmä hoitaa Vierumäellä.*

Finse evenementen in 2002 – Suomalaistapahtumat vuonna 2002

1.2.– 28.2.	Delft (TU Delft, info ☎ +32-2-231.87.51); tentoonstelling Balk hut dorp - bouwen in hout in de Finse Archipel en Karelië, tekeningen van architectuurstudenten (project van de faculteit architectuur van de TU van Helsinki • <i>Hirsi tupa kylä -näyttely (Karjalan ja suomalaisen saariston puurakentamista Helsingin Teknillisen Korkeakoulun arkkitehtiylioppilaiden piirustuksissa)</i>)
2.2.	Amsterdam (Het Concertgebouw, ☎ 020-671.83.45); Het Radio Symfonie Orkest en Cappella Amsterdam spelen o.a. muziek van Sibelius en Saariaho • <i>Alankomaiden radion sinfoniaorkesteri ja Cappella Amsterdam esittävät mm. Sibeliuksen ja Saariahon musiikkia</i>
9.– 10.2.	Rotterdam (De Finse Zeemanskerk, info ☎ 070-346.73.62); Winterdagen van de Finse taal en Cultuur (o.a. op 9.2. ontmoeting met schrijver Matti Yrjänä Joensuu) • <i>Suomen kielen ja kulttuurin talvipäivät (mm. 9.2. tapaaminen kirjailija Matti Yrjänä Joensuun kanssa)</i>
11.2.	Groningen (Universiteit, ☎ 050-363.58.50); ontmoeting met schrijver Matti Yrjänä Joensuu • <i>tapaaminen kirjailija Matti Yrjänä Joensuun kanssa</i>
11.2.– 1.3.	Den Haag (Centrale Bibliotheek, Spui 68); tentoonstelling "Rudolf Koivu – De illustrator van het denkbeeldige" • <i>Rudolf Koivu -näyttely</i>
16.2.	Amsterdam (Het Concertgebouw, ☎ 020-671.83.45); Het Radio Symfonie Orkest o.l.v. Eri Klas speelt muziek van Lindberg, Sibelius en Grieg • <i>Alankomaiden radion sinfoniaorkesteri soittaa Eri Klasin johdolla Lindbergin, Sibeliuksen ja Griegin musiikkia</i>
23.2.	Amsterdam (Het Concertgebouw, ☎ 020-671.83.45); Daphne van R. Strauss (Ned. première) met o.a. tenor Jyrki Niskanen • <i>R. Straussin Daphne (Alankomaiden ensi-ilta), mukana tenori Jyrki Niskanen</i>
10.3.– 10.4.	Rotterdam (Finse Zeemanskerk, 's-Gravendijkwal 64); tentoonstelling "Rudolf Koivu – De illustrator van het denkbeeldige" • <i>Rudolf Koivu -näyttely</i>
4.4.	Amsterdam (Het Concertgebouw, ☎ 020-671.83.45); Het Nederlands Philharmonisch Orkest speelt muziek van Bruch en Schmidt (viool Pekka Kuusisto) • <i>Nederlands Philharmonisch Orkest soittaa Bruchin ja Schmidtin musiikkia (solistina Pekka Kuusisto, viulu)</i>
6.4.	Amsterdam (Het Concertgebouw, ☎ 020-671.83.45); Het Nederlands Philharmonisch Orkest speelt muziek van Bruch en Schmidt (viool Pekka Kuusisto) • <i>Nederlands Philharmonisch Orkest soittaa Bruchin ja Schmidtin musiikkia (solistina Pekka Kuusisto, viulu)</i>
17.4.	Rotterdam (De Doelen, ☎ 010-217.17.17); Het Rotterdams Philharmonisch Orkest speelt o.l.v. Osmo Vänskä muziek van Smetana, Brahms en Dvorak • <i>Rotterdamian kaupunginorkesteri soittaa Osmo Vänskän johdolla Smetanan, Brahmsin ja Dvorakin sävellyksiä</i>
17.4.	Amsterdam (Tropenistituut, Mauritskade 63, ☎ 020-668.18.05); Arditti String Quartet plus Kari Kriikku (klarinet) speelt muziek van Magnus Lindberg, Iannis Xenakis en Mary Finsterer • <i>Arditti String Quartet + Kari Kriikku esittää Magnus Lindbergin, Iannis Xenakisin ja Mary Finstererin musiikkia</i>

Finse evenementen in 2002 – Suomalaistapahtumat vuonna 2002

19.4.	Rotterdam (De Doelen, ☎ 010-217.17.17); Het Rotterdams Philharmonisch Orkest speelt o.l.v. Osmo Vänskä muziek van Smetana, Brahms en Dvorak • <i>Rotterdamın kaupunginorkesteri soittaa Osmo Vänskän johdolla Smetanan, Brahmsin ja Dvorakin sävellyksiä</i>
27.4.	Amsterdam (Het Concertgebouw, ☎ 020-671.83.45); Radio Symfonie Orkest o.l.v. Eri Klas (Nikolaj Znaider, viool + Anssi Karttunen, cello) en Nederlands Kamerkoor o.l.v. Micha Hamel (werken van Sibelius, Salonen, Nørgård, Ligeti en Nielsen) • <i>Anssi Karttunen (sello) esiintyy Alankomaiden radion sinfoniaorkesterin kanssa - ohjelmassa Sibeliuksen, Salosen, Nørgårdin, Ligetin ja Nielsenin sävellyksiä</i>
24.5.	Amsterdam (Het Concertgebouw, ☎ 020-671.83.45); Dawn Upshaw zingt o.a. Lohn van Kaija Saariaho • <i>Dawn Upshaw laulaa mm. Kaija Saariahon "Lohn"</i>
2.6.	Amsterdam (Het Concertgebouw, ☎ 020-671.83.45); Het Nederlands Fanfare Orkest speelt o.a. Finlandia van Sibelius • <i>Nederlands Fanfare Orkest soittaa mm. Sibeliuksen Finlandian</i>
5.6.	Rotterdam (De Doelen, ☎ 010-217.17.17); Het Rotterdams Philharmonisch Orkest speelt o.l.v. Paavo Järvi het vijfde symfonie van Sibelius • <i>Rotterdamın kaupunginorkesteri soittaa Paavo Järven johdolla Sibeliuksen viidennen sinfonian</i>
6.6.	Amsterdam (Het Concertgebouw, ☎ 020-671.83.45); Het Koninklijk Concertgebouworkest o.l.v. Colin Davis speelt muziek van Sibelius (Pohjola's dochter, Zesde symfonie, Derde symfonie) • <i>Koninklijk Concertgebouworkest soittaa Colin Davisin johdolla Sibeliuksen musiikkia (Pohjolan tytär, kuudes sinfonia ja kolmas sinfonia)</i>
7.6.	Rotterdam (De Doelen, ☎ 010-217.17.17); Het Rotterdams Philharmonisch Orkest speelt o.l.v. Paavo Järvi o.a. het vijfde symfonie van Sibelius • <i>Rotterdamın kaupunginorkesteri soittaa Paavo Järven johdolla mm. Sibeliuksen viidennen sinfonian</i>

Handelsrelaties Nederland–Finland vòòr de Finse onafhankelijkheid

In de 15e eeuw leerden de Nederlandse kooplieden al de landen aan de Oostzee kennen door de vis van daar naar Zuid Europa te vervoeren. Bovendien zorgde het Baltische graan voor een essentieel import product omdat Nederland een gebrek aan landbouwgrond had en dichtbevolkt raakte. Op zijn beurt leverde Nederland vooral zout.

In die periode wilde men in Zweden maar al te graag de hulp van de Nederlanden ontvangen om zodoende uit de Duitse handelsgreep te komen. Men besloot toen om naast Tallinn, dat een bloeiende Hanzestad was, een nieuwe stad aan de Finse zuidkust te bouwen. Koning Gustav Wasa, een energieke vorst (Finland was een onderdeel van het Zweedse rijk), proclameerde op 1 februari 1550 een nieuwe handelsstad om met Tallinn te concurreren en zodoende het graan net even voordeliger te kunnen aanbieden aan de Nederlanders. Dat was de start van Helsingfors waar bewoners uit verschillende plaatsen kwamen wonen. Dit gebeurde onder dwang en in 1551 vertrok de eerste zeilboot met 600 stuks vierkant gehakt hout naar de Nederlanden.

Ook kwam in dat jaar de eerste Nederlander zich in Helsingfors vestigen, namelijk Jacob van Lybeck. Daarna verschenen er een zekere Gert uit Holland en Maarten Horn. Het liep echter niet zo voorspoedig als de koning zich had voorgesteld. Het was een rumoerige tijd en pas rond 1580 kwamen regelmatig Nederlandse boten om zout te leveren en veelal teer mee terug te nemen. Overigens, Helsinki in het Fins, of Helsingfors in het Zweeds, werd door de Nederlanders “Elzenvos” genoemd. In die periode was er ook sprake van een Hans van Sanden, die steenrijk was en zich had verzekerd van een hoge positie door te trouwen met een vrouw uit een adellijk geslacht, Jägerhorn.

De Nederlanders deden goede zaken en voerden naast zout ook wijn, stoffen en gebruiks-goederen in. Men zegt dat zij ook in de periode rond 1620 het nieuwe genotsmiddel tabak en goedkope pijpen van aardewerk introduceerden. Ook vermeldenswaard is dat na de stichting van Helsinki in 1550 de eerste burgermeester de Nederlander Kasper Reiker is geweest. Echte stadsrechten kreeg Helsinki pas in 1812. Weer wat later, namelijk in het begin van de 18e eeuw, toen het goedkope teer uit Rusland en Noord Amerika op de markt verscheen, kwam de export van hout op wat grotere schaal om de hoek kijken, de zogenaamde ‘Hollandse Balken’. Deze werden in Nederland gebruikt bij de aanleg van kades, huizenbouw en het stutten van kanaaloevers.

Aan deze veel belovende handel kwam voor een korte periode in 1713 een einde toen Tsaar Peter de Grote Finland aanviel. De vloot van de Tsaar verwoestte Helsinki, waaronder vier Nederlandse schepen die in brand werden gestoken. In het brandende Helsinki bleven toen 50.000 op het platteland ingezamelde balken achter, die voor Nederland waren bestemd.

Na de vrede werd Helsinki weer opgebouwd, en in 1724 arriveerden 15 Nederlandse schepen, die meestal leeg waren, om balken, planken etc. in te laden. Men bracht nauwelijks koopwaar mee, omdat de arme Finse burgers geen krediet hadden. Maar dit veranderde allemaal zo omstreeks 1750, wat het begin was van een bloeiperiode.

De burgers van Helsinki gingen grote schepen bouwen waarmee men naar Spanje voer om zout te kopen in plaats van in Nederland. Hout werd verscheept naar de Middellandse Zee. De Nederlanders verspeelden hun positie en verloren terrein aan de Engelsen in die tijd. Machtige Amsterdamse handelshuizen hielden echter een grote invloed op de economie van Helsinki. Zij leenden geld aan de burgers van Helsinki om commerciële zagerijen te kopen en daardoor kreeg Nederland veel te zeggen over de exploitatie van

de zagerijen. Opmerkelijk was ook in deze periode dat een kapitein van de koopvaart, Thomas Mathijssen, zich in Hamina vestigde, en een Finse trouwde. Gedurende zeker honderd jaar behoorde zijn familie tot de meest toonaangevende families in de omgeving. In die tijd was er ook sprake van een tabaksfabriek in opbouw in Helsinki, die eigendom was van Johan Sunn en Pijpmeester Ludvig Maas uit Holland. Een markante rol speelden in het begin van de negentiende eeuw (1809) ook Pieter van Suchtelen, als vertrouwensman van de Tsaar die in feite bevelhebber was van het Russische leger en vloot. Hij zou best eens de uitslag bepaald kunnen hebben waardoor aan de Zweedse overheersing van Finland een einde kwam en Finland onder de vleugels van Tsaar Nicolaas I kwam als het groot vorstendom, wat ook een zekere zelfstandigheid inhield. Men kon zelf weer handelen en wel in toenemende mate met Duitsland en Engeland, maar ook Nederland pikte een aanzienlijk graantje mee als leverancier van koloniale producten en als afnemer van de houtproductie.

Inmiddels komen wij aan het eind van de negentiende eeuw, toen Professor W. van der Vlugt als hoogleraar rechtsfilosofie aan de universiteit van Leiden en als auctor intellectualis van een verzoekschrift aan Tsaar Nicolaas II, de autonomie van Finland bepleitte. Dit verzoekschrift was getekend door 3000 Europese geleerden en werd door Professor Van der Vlugt en enkele andere hooggeleerden in 1899 aan de Tsaar aangeboden. Finland verklaarde zich op 6 december 1917 onafhankelijk. Dat ging wel met de nodige problemen gepaard, maar in 1919 werd J. K. Ståhlberg de eerste President van de republiek.

W. van der Vlugt

Alankomaiden–Suomen kauppasuhteet ennen Suomen itsenäisyyttä

1400-luvulla alankomaalaiset kauppiat tutustuivat Itämeren maihin kuljettamalla sieltä kalaa Etelä-Eurooppaan. Lisäksi Baltian vilja oli olennainen tuontitavara, koska Alankomaissa oli pula maanviljelysmaasta ja asukasluku kasvoi nopeasti. Alankomaat vei vuorostaan varsinkin suolaa.

Tuolloin Ruotsissa haluttiin liiankin innokkaasti Alankomaiden apua, jotta päästäisiin Saksan kauppaotteesta. Suomen etelärannikolle päätettiin silloin rakentaa - kukoistavan hansakaupungin, Tallinnan, rinnalle - uusi kaupunki. Kuningas Kustaa Vaasa, energinen hallitsija (Suomi oli osa Ruotsin kuningaskuntaa), perusti 1.2.1550 uuden kauppakaupungin, jonka tuli kilpailla Tallinnan kanssa ja siten tarjota viljaa hieman edullisemmin alankomaalaisille. Tämä kaupunki oli Helsinki, jonne asukkaat tulivat eri paikkakunnilta. Tämä tapahtui pakon alaisena ja vuonna 1551 lähti ensimmäinen purjelaiva, jossa oli 600 kpl neliskanttisiksi hakattuja puita, kohti Alankomaita.

Tuona vuonna tuli myös ensimmäinen alankomaalainen, Jacob van Lybeck, Helsinkiin asumaan. Tämän jälkeen tulivat eräs Gert uit Holland ja Maarten Horn. Kaikki ei kuitenkaan sujunut niin helposti kuin kuningas oli kuvitellut. Elettiin levottomia aikoja ja vasta vuoden 1580 paikkeilla alankomaalaiset laivat tulivat säännöllisesti tuomaan suolaa ja viemään mukanaan etenkin tervaa. Mainittakoon, että alankomaalaiset kutsuivat Helsinkiä Elzenvosiksi. Tuolloin puhuttiin myös Hans van Sandenista, joka oli upporikas ja oli päässyt korkeaan asemaan menemällä naimisiin Jägerholmin sukua olevan aatelis naisen kanssa.

Alankomaalaiset tekivät hyviä kauppvoja ja toivat maahan suolan lisäksi viiniä, kankaita ja käyttötavaraa. Sanotaan, että he vuonna 1620 esittelivät uuden nautintoaineen,

tupakan ja halpoja piippuja, jotka oli valmistettu posliinista. On myös mainitsemisen arvoista, että Helsingin perustamisen jälkeen vuonna 1550 ensimmäinen pormestari oli alankomaalainen Kasper Reiker. Helsinki sai kaupunginoikeudet vasta vuonna 1812. Vielä myöhemmin, 1700-luvun alussa, kun markkinoille ilmestyi halpaa tervaa Venäjältä ja Pohjois-Amerikasta, puutavaran vienti tuli tärkeämmäksi. Puhuttiin ns. Hollannin parruista ("Hollandse Balken"). Näitä käytettiin Alankomaissa laitureiden ja talojen rakentamiseen sekä kanaalinvarsien tukemiseen.

Tämä lupaavalta näyttänyt kauppa loppui jo vuonna 1713, kun tsaari Pietari Suuri hyökkäsi Suomeen. Tsaarin laivasto tuhosi Helsingin ja samalla neljä alankomaalaislaivaa, jotka sytytettiin palamaan. Palavaan Helsinkiin jäi 50.000 maaseudulta kuljetettua parrua, jotka oli tarkoitus viedä Alankomaihin.

Rauhan jälkeen Helsinki rakennettiin uudelleen ja vuonna 1724 saapui 15 alankomaalaislaivaa, jotka suurimmaksi osaksi olivat tyhjiä, hakemaan parruja, lautoja jne. Suomeen ei tuotu juuri mitään kauppatavaraa, sillä köyhillä suomalaisilla ei ollut luottoa. Mutta tämä muuttui vuoden 1750 tienoilla, joka oli kukoistuskauden alku.

Helsinkiläiset alkoivat rakentaa suuria laivoja, joilla mentiin Espanjaan ostamaan suolaa sen sijaan, että sitä olisi haettu Alankomaista. Puuta vietiin Välimerelle. Alankomaalaiset menettivät asemansa ja hävisivät alaa englantilaisille. Mahtavilla amsterdamilaisilla kauppahuoneilla oli kuitenkin suuri vaikutus Helsingin talouteen. Ne lainasivat rahaa helsinkiläisille, jotta he pystyivät ostamaan kaupallisia sahoja ja siksi Alankomailla oli paljon sanottavaa sahojen hyödyntämisessä. Silmiinpistävää tuona aikana oli myös, että kauppalaivaston kapteeni, Thomas Mathijssen, asettautui Haminaan ja meni naimisiin suomalaisen kanssa. Varmaan sadan vuoden ajan hänen perheensä kuului alueen merkittävimpiin sukuihin.

Tuolloin oli myös puhetta tupakkatehtaan rakentamisesta Helsinkiin. Tehtaan omistivat Johan Sunn ja piippumestari Ludvig Maas Alankomaista. Merkittävässä osassa olivat 1800-luvun alussa myös Pieter van Suchtelen tsaarin uskottuna miehenä, joka tosiasiansa oli Venäjän armeijan ja laivaston päällikkö. Hänellä on hyvinkin saattanut olla ratkaiseva asema Ruotsin herruuden loppumiselle Suomessa ja maan joutumisessa tsaari Nikolai I alaiseksi suuriruhtinaskuntana, mikä myös merkitsi tiettyä itsenäisyyttä. Kauppaa voitiin taas käydä itsenäisesti lisääntyvässä määrin Saksan ja Englannin kanssa, mutta myös Alankomaat pääsi osuiksille siirtokuntatuotteiden toimittajana ja puutavaran vastaanottajana.

Sitten tulemmekin 1800-luvun lopulle, jolloin prof. W. van der Vlugt, oikeusfilosofian professori Leidenin yliopistossa ja tsaari Nikolai II:lle osoitetun adressin alkuunpanija, ajoi Suomen autonomiaa. Adressin oli allekirjoittanut 3000 eurooppalaista oppinutta ja prof. Van der Vlugt ja muutamat muut korkeasti koulutetut henkilöt ojensivat sen vuonna 1899 tsaarille. Suomi julistautui itsenäiseksi 6. joulukuuta 1917. Se ei sujunut ihan ongelmitta, mutta vuonna 1919 J. K. Ståhlbergistä tuli tasavallan ensimmäinen presidentti.

W. van der Vlugt

(Käännös: Auli Snickers-Malinen)

Tanssin pyörteissä linnassa, Rouva Paasikiven kavaljeerina on Ruotsin ministeri Gösta Engzell. Äärimmäisenä vasemmalla diplomaattikunnan vanhimman, Hollannin ministerin puoliso madame van der Vlugt.

Kuva ja teksti julkaistiin Helsingin Sanomissa 8.12.1951.

Tijdens het dansen in het presidentieel paleis, was de danspartner van mevrouw Paasikivi de Zweedse minister Gösta Engzell. Helemaal links mevrouw van der Vlugt, de vrouw van de Nederlandse gezant, die de deken van het diplomaten-corps is.

De foto en de tekst zijn verschenen in de Helsingin Sanomat van 8-12-1951.

In memoriam Joop den Tonkelaar

Het is zo'n klein berichtje in de krant: "Oud-weerman Den Tonkelaar overleden". Want Joop den Tonkelaar was van 1953 tot 1968 wat men nu noemt: een bekende Nederlander, één van de eerste televisiegezichten.

Ik ken Joop den Tonkelaar slechts vanaf de zijlijn, ik was toen echtgenoot van de toenmalige secretaresse van het bestuur. Hij was de secretaris in het bestuur. Naast onder meer Robert Key, Jouke Brada, Hele van Lynden en Evert Schut. En ja, je hoort wel eens wat, en je haalt je vrouw eens op van een vergadering. En dan hoor je nog eens wat.

Was het bestuurslidmaatschap zijn "gelukkigste tijd"? Ik denk het eerlijk gezegd niet. Joop was anders dan zijn collega-bestuursleden. Ik denk zelf dat hij een idealist was, en daardoor wat minder goed paste in het toenmalige bestuur. Het mislukken van 'Finmail', onze eerste poging om met een ledenblad te komen, was voor hem reden om tussentijds af te treden, wellicht later ook een reden om zijn lidmaatschap van de Vereniging te beëindigen. Hij wilde het beste, en het moet gezegd: Finmail was qua niveau een uitstekend tijdschrift. Met goede literaire bijdragen. Alleen kwam het onvoldoende tegemoet aan onze doelgroep: de leden van de Vereniging.

Hoe ik me hem en zijn vrouw herinner? Het waren gewoon hele lieve mensen. Gek op Finland. En zo moeten we Joop den Tonkelaar blijven herinneren, als een lieve man.

Nog even uit het Utrechts Nieuwsblad/Amersfoortse Courant van 30 november: "Zijn bekendste aankondiging deed hij op zaterdag 26 januari 1963. Hij vertelde dat een dag later in de Noordzee een gigantische ijsvlakte te zien zou zijn. Die aankondiging veroorzaakte veel files richting de kust: één van de eerste files in Nederland."

Harmen Strikwerda

Expositie Rudolf Koivu (1890-1946)

De Centrale Bibliotheek, het Fins Cultureel Centrum en de Finse Ambassade organiseren een expositie van Rudolf Koivu in de Centrale Bibliotheek van Den Haag van 11 februari tot 1 maart 2002.

Het adres van de bibliotheek is Spui 68 en de openingstijden zijn als volgt:

maandag t/m vrijdag	10.00 - 21.00 uur
zaterdag	11.00 - 17.00 uur
zondag	12.00 - 17.00 uur

Vanuit Den Haag gaat de expositie naar de Finse Zeemanskerk in Rotterdam (te zien van 10 maart tot 10 april 2002).

Rudolf Koivu: kuva satuun "Tonttukuninkaan 500-vuotissyntymäpäivä" (Otava)

Rudolf Koivu (1890-1946) - Näyttely

Haagin pääkirjasto, Suomen Benelux-instituutti ja Suomen suurlähetystö järjestävät Rudolf Koivu -näyttelyn Haagin pääkirjastossa 11.2.–1.3.2002.

Kirjaston osoite on Spui 68 ja aukioloajat seuraavat:

maanantaista perjantaihin	10.00 - 21.00
lauantaina	11.00 - 17.00
sunnuntaina	12.00 - 17.00

Haagista näyttely jatkaa Suomen Merimieskirkolle Rotterdamiin, jossa se on näytteillä 10.3.–10.4.2002.

Nieuwe boeken — Uusia kirjoja

Van Suomi-Seura ontvingen wij 20 Finse boeken voor het jaar 2002. Zij zullen worden toegevoegd aan de boeken van de Vereniging in de Finse Zeemanskerk. De twintig boeken zijn:

Suomi-Seura on lahjoittanut vuodella 2002 20 kirjaa. Ne lisätään yhdistyksen Suomen Merimieskirkolla olevaan kirjakokoelmaan. Kyseiset kaksikymmentä kirjaa ovat:

Juhani Aho, "Papin tytär, Papin rouva", Suomalaisen Kirjallisuuden Seura (Romaaneja), 2000 (1885, 1893)

Veikko Huovinen, "Rauhanpiippu" (Romaani), WSOY, 2000 (1956)

Seppo Jääskeläinen, "Kulmat" (Romaani), Otava, 1999

Daniel Katz, "Laturi" (Romaani), WSOY 1995 (1979)

Maiju Lassila, "Tulitikkuja lainaamassa" (Romaani), Suomalaisen Kirjallisuuden Seura, 2001 (1910)

Arto Paasilinna, "Ihmiskunnan loppulaukka" (Romaani), WSOY, 2000

Antti Tuuri, "Lakeuden kutsu" (Romaani), Otava, 2000 (1997)

Maria Jotuni, "Kun on tunteet", Tyttö ruusutarhassa (Novelleja), Suomalaisen Kirjallisuuden Seura 1999 (1913,1927)

Ari Turunen, Markus Partanen, "Ulkokultaisen käytöksen kirja", (WSOY), 1998

Pertti Joenniemi, "Ulkopolitiikka murroksessa" (Historia), WSOY, 1990

Anja Kauranen, Saska Saarikoski, "Kolmas kierros" (Historia), WSOY, 1994

Tommy Tabermann, "Unta ja verta" (Tunnustuksia), Gummerus 1997

Kalevi Aho, "Taide ja todellisuus", WSOY, 1997

Anna Bergenström, "Pieni piirakka kirja" (Keittokirja), Karisto, 1999

Einari Marvia, kuvittanut: Rudolf Koivu, "Oi jouluyö" (Joululauluja nuotteineen), WSOY, 1996

Ville Suhonen, "Poika ja ilves" (Nuortenkirja), Otava, 1999

Elina Karjalainen, "Uppo-Nallen juhla kirja" (Lastenkirja), WSOY, 2000

Tove Jansson, "Muumipeikko ja ystävät 2" (Lastenkirja), Kolibri, 2000 (1993)

Harald Sonesson, "Muumipeikon metsäretki" (Lastenkirja), Kolibri, 2001

Pekka Vuori, "Korvatunturi" (Lastenkirja), Otava, 2000

Jeugdopera

De Finse Nationale Opera bezocht het Internationaal Jeugdoperafestival YO! in Utrecht op 25 – 29 oktober 2001. De opera Gaia (muziek Markus Fagerudd, libretto Ilpo Tiihonen en regie Christian Lindblad) was te bewonderen op vrijdag 26 oktober in de volle Douwe Egbertszaal van de Stadschouwburg. Er werd gezongen in het Fins, met Nederlandse boventiteling. Het verhaal Gaia was afwisselend roerend en grappig en volgens de kinderen in de zaal makkelijk te volgen.

Nuoriso-ooppera

Suomen Kansallisooppera vieraili kansainvälisillä nuoriso-oopperafestivaaleilla Utrechtsissa 25.–29.10.2001. Ooppera Gaia (musiikki Markus Fagerudd, libretto Ilpo Tiihonen ja ohjaus Christian Lindblad) nähtiin perjantaina 26.10. täydessä kaupunginteatterin Douwe Egberts-salissa. Ooppera esitettiin suomeksi, mutta siinä oli hollanninkielinen tekstitys. Gaia oli sekä liikuttava että hauska ja lapsiyleisön mukaan helposti seurattavissa.

Hi! My name is Paula Koponen (21 years). I am studying at polytechnic in Finland. My programme is culture and youth work. I am looking for a place to do my WORKING PLACEMENT next spring. Our placement is called "multi-professional teamwork" and it takes place during the period 1.4-30.5.2002. I have not yet decided about my specialisation, so the working place could be almost everything between culture and youth work. In the past I have worked in the framework of several cultural projects and I have also worked with children. I do not need salary of this placement. Waiting for contacts:

Paula Koponen, ☎ +358-40-770.23.15, ✉ paulakoponen@hotmail.com

Hallo Nederland–Finland vrienden!

In de NED–FIN mailinglijst ontstond er de laatste tijd naar de mening van de redactie van **Aviisi** een minder positieve discussie over Nederland en de Nederlanders.

Wij waren bang dat het de relaties tussen Nederlanders en Finnen zou schaden. Totdat er een mail kwam van de zangeres Pauliina May, die de stemming volledig deed omslaan. Pauliina is voor veel leden van de Vereniging Nederland–Finland geen onbekende, omdat zij een aantal keren met veel succes op feesten van de Vereniging heeft opgetreden.

Wij nemen het commentaar van Pauliina over omdat wij het waarderen dat zij een meer positieve wending aan de discussie heeft gegeven. Maar wij willen ook weer niet dat de balans te veel naar de andere kant doorslaat en verwijzen in dit verband naar het stukje van Hugo Haasnoot elders in deze **Aviisi**. Hugo stelt: "Voor één fenomeen zullen wij met elkaar altijd begrip moeten houden en dat is het bekende verschijnsel, dat je de neiging krijgt je geboorteland door een roze bril te bezien zodra je je in een ander land vestigt: "the grass is always greener on the other side of the fence". Laten we gewoon nuchter vaststellen, dat er net zo veel minnen als plussen te verzinnen zijn voor elk land en het wordt pas interessant en aangenaam als je voor beide landen de positieve kanten kunt opzoeken."

Alles bij elkaar lijkt de goede sfeer in de discussiegroep weer terug te zijn en op initiatief van Hugo Benne is er op 12 december zelfs een gezellige bijeenkomst geweest van een aantal leden in Utrecht.

Ik verhuisde naar Nederland in de zomer van 1996. Het was mijn bedoeling dat dit voor een periode van één jaar was, maar hierna besloot ik langer te blijven. Ik was gaan houden van de openheid en vriendelijkheid van de Nederlanders. Het is mijn ervaring dat de Nederlanders om zich zelf kunnen lachen en dat zij erg geestig zijn. Veel meer dan de Finnen, die nogal ernstig zijn en een 'jöröjukka' ('teruggetrokken') houding hebben wanneer zij nieuwe mensen ontmoeten of in een nieuwe situatie terecht komen.

Wel mis ik Finland in veel opzichten, maar ik heb geleerd daar mee te leven.

Er zijn natuurlijk verschillen tussen onze beide landen, dit ervaar ik zowel in mijn privé leven als op mijn werk. Ik ben een artiest en moet voor mijn werk vaak veel reizen en ontmoet dan heel verschillende mensen in verschillende steden en dorpen. Ik vind het Nederlandse publiek heel open en vriendelijk. Er is hier in Nederland meer respons. Natuurlijk houd ik ook van het Finse publiek en ik treed erg graag in Finland op, omdat het mijn eigen land is, laat daar geen twijfel over bestaan.

Het is mijn ervaring dat Nederlanders over het algemeen meer van kunst en 'artistic beauty and environment in general' houden dan Finnen.

Voor wat betreft de dienstverlening in Nederland neem ik ook een ander standpunt in: ik woon in Rotterdam en vind dat ik altijd erg vriendelijk word behandeld. Nederland heeft bijvoorbeeld nog veel kleine winkeltjes, boetiekjes, café's en restaurants, die het van hun service moeten hebben. En dit werkt heel goed.

Ik ben in Helsinki geboren en vond het daar heel gewoon naar de winkels te gaan zonder met iemand te praten! Hier maken de mensen achter de toonbank of in het café altijd een gezellig praatje met me. Zelfs de tramchauffeurs maken grappige commentaren over de dag of een bepaalde situatie. Ik was hier eerst verbaasd over omdat ik het niet kon begrijpen vanwege mijn slechte Nederlands, maar nu kan ik met ze mee lachen en mijn dag wat vrolijker maken.

Wanneer ik mij aan iemand in een winkel of een café heb voorgesteld en iets over mij zelf heb verteld, dan herinneren zij zich dat en is er al een prettige verhouding. Dit gebeurt niet zo vaak in Finland.

Wanneer ik aan het joggen ben, groeten andere joggers mij die ik nooit eerder heb gezien. Wat is dat toch leuk! De woordjes 'Dag' of 'Doei' worden regelmatig tussen de mensen uitgewisseld, ook in de grotere supermarkten.

En dan vergeet ik nog een leuke gewoonte: het zoenen wanneer iemand je begroet. Wanneer ik in Finland ben voel ik mij onprettig, zelfs soms genegeerd, wanneer de mensen mij niet zoenen bij het afscheid en alleen maar een hand geven of dat zelfs niet. Ik ben al zo aan het zoenen gewend geraakt. Ik vind het absoluut een heel mooi gebaar.

Ik vind het ook heel vriendelijk dat er in een café zo maar een rondje wordt gegeven. Ik vond dit eerst heel vreemd omdat ik gewend was aan de Finse mentaliteit waarbij iedereen zijn eigen drankje betaalt.

Om in een land te wonen dat niet je vaderland is brengt natuurlijk problemen met zich mee, maar ik ben gelukkig vrij om te kiezen, ik kan de goede en de slechte dingen naast elkaar zetten, en een keuze maken. Nederland is multicultureel in dat opzicht een heel rijk land. Ik ben blij deel te nemen aan dit 'colourful and different life'. Bedankt voor het lezen van dit lange verhaal.

Ik wens jullie het allerbeste!

Pauliina May (Pohjanheimo)

 pauliina@pauliinamay.com

 <http://www.pauliinamay.com>

(De oorspronkelijk in het Engels geschreven tekst van Pauliina is in het Nederlands vertaald door Arnold Pieterse.)

Hei Hollanti–Suomi Ystävät!

*NED–FIN postituslistalla on syntynyt viimeaikoina **Aviisi**n toimituksen mielestä negatiivisesti virittynyt keskustelu Hollannista ja hollantilaisista.*

Aloimme jo pelätä tämän vahingoittavan suomalaisten ja hollantilaisten välisiä suhteita. Ilmapiiiri tuntui muuttuneen täysin saatuaamme viestin laulajattarelta nimeltä Pauliina May. Alankomaat–Suomi Yhdistykselle Pauliina on vanha tuttu, sillä hän on mestysekkekkäästi esiintynyt useita kertoja Yhdistyksemme juhlissa.

*Julkaisemme ohessa Pauliinan tekstin koska arvostamme hänen samaansa käännettä keskusteluun. Emme tietenkään halua kääntää kurssia aivan päinvastaiseen suuntaan ja pyydämme huomiota myös Hugo Haasnootin tekstiin tässä **Aviisi**n numerossa. Hugo kirjoittaa: "Yrittäkäämme osoittaa ymmärtämystä ilmiölle jonka mukaan kotimaata katsotaan vaaleanpu-naisten lasien läpi asetuttua asumaan uuteen maahan: "the grass is always greener on the other side of the fence". Todettakoon asiallisesti, että jokaisessa maassa on hyvät ja huonot puolensa ja oleskelusta saa mielenkiintoisen ja mukavan etsimällä molemmista maista positiiviset puolensa."*

Yhteenvetona voidaan todeta hyvän hengen palanneen keskusteluryhmään ja mainittakoon vielä että 12. joulukuuta järjestettiin Hugo Bennen aloitteesta Utrechtissä mukava kokoontuminen jäsenien kesken.

Muutin Hollantiin kesällä 1996. Tarkoitukseni oli viipty vain vuosi, mutta sen vierähdettyä päätinkin jäädä pidemmäksi aikaa. Ihastuin hollantilaisten avoimuuteen ja ystävällisiin ihmisiin. Hollantilaiset osaavat nauraa itselleen ja heillä on huumorintajuinen mieli, kun taas suomalaisilla mielestäni on enemmänkin 'jöröjukka' -asenne, kun he esimerkiksi tapaavat uusia ihmisiä uudessa ympäristössä.

Kaipaän Suomeen ja suomalaisia monella tapaa, mutta olen opetellut elämään ikäväni kanssa.

Sekä suomalaisilla, että hollantilaisilla on tietenkin monenlaisia luonteen vivahteita, mutta tämä on henkilökohtainen kokemukseni niin työ-, kuin yksityiselämässäni. Olen ammatiltani esiintyvä taiteilija ja matkustan työni vuoksi paljon. Minulla on ilo tavata hyvin monenlaisia ihmisiä ympäri Hollantia, pienistä kylistä suuriin kaupunkeihin. Hollantilainen yleisö on hyvin avointa ja ystävällistä. Jopa ventovieraat tulevat antamaan henkilökohtaista palautetta esiintymisen jälkeen. Suomessa tässä asiassa ollaan ujompiä. Tämä ei tarkoita sitä ettenkö rakastaisi suomalaista yleisöä, rakastan erittäin paljon, onhan se minun kotimaani ja kotiyleisöni.

Näinä kuutena vuotena Hollannissa olen kuitenkin kokenut, että hollantilaiset yleisesti arvostavat monipuolisesti taidetta ja taiteellista kauneutta enemmän kuin suomalaiset.

Minulla on myös erilaisia kokemuksia palvelun laadusta Hollannissa: Asun Rotterdamissa ja kokemukseni palvelusta täällä on erittäin positiivista. Hollannista löytää vielä noita pieniä putiikkeja, paikallisia pubeja ja ravintoloita, joiden taytyy selviytyäkseen panostaa myös asiakkaiden palveluun. Tämä toimii.

Olen kotoisin Helsingistä ja saatan olla puhumatta sanaakaan kenkään kanssa ostoksilla käydessäni! Hollannissa niin kauppiaat kuin baarimikotkin virittävät aina ystävällisen keskustelun. Jopa raitiovaunun kuljettaja saattaa tokaista hauskan kommentin päivästä tai hetkellisestä tilanteesta. Ensin alkuun tuo hämmensi minua, kun en osannut hollantia lainkaan, mutta nyt jo nauran heidän kanssaan ja tämä tekee päivästäni aurinkoisemman.

Pauliina May

Kun olen esitellyt itseni esimerkiksi kauppiaille tai ravintolan työntekijälle, kertonut itsestäni jotain, hän muistaa pidemmänkin ajan kuluttua jopa nimeni ja tarinani ja lämmin tuttavuus on taattu. Suomalaisena minulle pelkkä nimienkin muistaminen tuottaa hankaluksia.

Lenkkipolulla vastaan tulijat, aivan ventovieraatkin tervehtivät ystävällisesti. Kuinka mukavalta tuo tuntuukaan! Jopa isommissakin supermarketeissa tai tavarataloissa, kassoilla, kuulen usein pienet sanat: 'Dag' tai 'Doei' (Näkemiin, hei hei).

Melkein unohdin vielä erään ystävällisen eleen; suutelemisen tervehtiessä. Olen jo niin tottunut siihen, että Suomessa käydessäni minusta tuntuu oudolta, joskus jopa välinpitämättömältä, kun erotessamme emme annakaan toisillemme noita suukkoja poskille, tai tavatessamme he ojentavat vain käden, joskus ei sitäkään. Nuo pienet suukot poskille on mielestäni erittäin kaunis ele.

Minusta on myös todella ystävällistä, että pubeissa tarjotaan noin vain kierros. Se tuntui kummalta, koska olin niin tottunut suomalaiseen tapaan minkä mukaan jokainen maksaa omat juomansa.

Asuminen maassa, joka ei ole kotimaa, tuo mukanaan hyvin paljon komplikaatioita elämäämme, mutta voin onneksi tehdä valinnan kotimaani ja vieraan maan välillä punniten tarkkaan asian hyviä ja huonoja puolia. Hollanti on monikansallinen ja -kulttuurinen maa ja sen vuoksi erittäin rikas maa. Olen onnellinen, kun saan olla osa tätä värikästä ja erilaista elämää. Kiitos, että luit hieman pitkän kirjeeni.

Hauskaa päivän jatkoa sinulle!

Pauliina May (Pohjanheimo)

 pauliina@pauliinamay.com

 <http://www.pauliinamay.com>

(Käännös: Minna Rätty ja Pauliina May)

Geen eurocenten in Finland

In Finland is bij wet in het najaar van 2000 vastgelegd dat contante bedragen in euro worden afgerond op vijf cent. Op deze manier wil men de kosten van productie en distributie van de munten in de hand houden. De Europese Commissie verzet zich daar niet tegen en zal evenmin ingrijpen als andere landen het Finse voorbeeld volgen. Een prijs van een brood van €0,83 wordt afgerond naar €0,85 en als de melk €0,62 kost wordt de prijs afgerond naar €0,60. Deze praktijk is niet in strijd met de Europese regelgeving, heeft de Europese Commissie bepaald. Wel moeten de twee kleinste euromunten als officieel betaalmiddel worden geaccepteerd.

Het afronden van de contante bedragen gebeurt aan de kassa. Men nam aan dat bij PIN-betalingen de prijs zoals die op het etiket staat vermeld zou moeten gelden. In de praktijk worden echter nu vaak alle betalingen aan de kassa automatisch op veelvoud van 5 cent afgerond. In Finland is in de eerste weken van januari een discussie uitgebroken of PIN-betalingen wel of niet op 5 cent afgerond moeten worden. In de wet staat namelijk dat contante betalingen afgerond mogen worden maar girale betalingen niet. De een ziet PIN-betalingen als een contante afrekening van het bedrag en de ander ziet het als een girale betaling. De Finse consumentenombudsman Dhr. Mickwitz vindt dat de wet op het afronden verduidelijkt moet worden waarbij PIN-betalingen als girale betalingen aangemerkt worden. Minister Vilén die consumentenzaken in zijn portefeuille heeft, heeft inmiddels verklaard dat PIN-betalingen tot de girale betalingen gerekend moeten worden.

De centrale bank van Finland heeft een beperkt aantal munten van 1 en 2 eurocent in rolatie gebracht. De munten van 1 en 2 eurocent zaten alleen in de 500.000 zakjes met euro's die in december verkocht werden. Daardoor was de prijs die verzamelaars voor een koppel munten van 1 cent en 2 cent betalen al snel opgelopen tot 17 euro. Er waren zelfs fanatieke verzamelaars die 100 euro voor de twee munten over hadden. De startersset met een exemplaar van alle Finse munten die al binnen een dag was uitverkocht bracht zelfs nog hogere prijzen op. De Bank van Finland vond dit geen gezonde ontwikkeling en heeft inmiddels aangekondigd om van elk van de twee schaarse munten 900.000 munten extra in circulatie te brengen in februari. Deze munten worden alleen in complete rollen aangeboden.

Er zijn meer verschillen tussen de eurolanden wat betreft gebruik van biljetten en munten. Portugal en Griekenland produceren geen biljetten van 200 en 500 euro. Officieel moet een klant er wel mee kunnen betalen.

De Nederlandsche Bank is niet van plan om de cent af te schaffen. Zij heeft geen klachten binnengekregen over het gebruik van de kleinste munten. Wel is er weinig enthousiasme over de terugkeer van de cent.

(Dit is een door Jan Prygoda (✉ j.prygoda@chello.nl) bijgewerkte tekst uit het Algemeen Dagblad van 16 januari 2002)

Internationaal Muziek Contact

In het kader van het 10-jarig bestaan van Internationaal Muziek Contact als Stichting werd in het seizoen 2001 een Noord Europa Project opgezet met reizen naar muziekcurssussen in zoals de naam het aangeeft, het Noorden van Europa. De activiteit bestond uit het organiseren en begeleiden van reizen van jonge Nederlandse amateur muzikanten naar de muziekcurssussen in Riistavesi (Finland), Möllycke (Zweden) en Tynset (Noorwegen).

De reizen die de Stichting Internationaal Muziek Contact organiseert zijn bedoeld voor jonge amateurs, die op deze wijze kennis maken met het land en de cultuur en op zeer professionele wijze zich in muzikaal opzicht verder kunnen ontwikkelen. Een belangrijk facet van deze reizen is ook de uitwisseling op muziekgebied: Nederlandse composities worden in studie genomen en uitgevoerd op concerten en er wordt kennis gemaakt met composities uit het te bezoeken land. Voor en na de cursus wordt enkele dagen in een gastgezin verbleven, dit om te acclimatiseren en om het dagelijks leven te ervaren.

Als eerste ging eind juni de reis naar Finland van start. Hierna volgden de cursussen in Zweden en Noorwegen.

De cursus in Finland kenmerkte zich niet alleen door de lange lichte werkdagen met 24 uur zon, maar vooral op muzikaal gebied door de individuele lessen, die iedere dag gegeven werden, door de vele optredens van docenten en cursisten en, last but not least, door de mogelijkheid tot spelen in één van de twee orkesten: het juniorenorkest of het groot symfonieorkest. Beide orkesten repeteerden iedere dag en verzorgden aan het eind van de cursus twee concerten. De Nederlandse delegatie bestudeerde onder de deskundige leiding van pianist Olli Hatala van de Sibelius Academie in Helsinki en violist Antti Heermann van het Suomalainen Konservatorio in Helsinki, diverse Nederlandse composities, en voerde deze op twee avondconcerten uit. Door de aanwezigheid van een beurs met muziek van Finse componisten werd intens kennis gemaakt met de Finse muziek. Veel Finse composities werden aangeschaft om mee naar Nederland te nemen.

Het Noord Europa project 2001 werd mede mogelijk gemaakt door steun van de Nederlandse Ambassades in Helsinki en Oslo, het fonds voor de Amateurkunst en de M.A.O.C. Gravin van Bijlandtstichting.

Harda van den Bijlaard

Secr. Stichting Internationaal Muziek Contact

West Breukelderweg 15

6721 MP Bennekom

☎ & 📠 0318-41.66.90

✉ IMC@diva.nl

Winterdagen van de Finse taal en Cultuur

Zaterdag 9 en zondag 10 februari 2002 in de Finse Zeemanskerk te Rotterdam.

De Vereniging Nederland-Finland, de Finse Zeemanskerk te Rotterdam en het Fins Cultureel Centrum voor de Benelux te Antwerpen organiseren dit jaar "Winterdagen van de Finse taal en Cultuur". Deze zijn bedoeld voor liefhebbers in Nederland van de Finse taal in cultuur, ongeacht hun taalachtergrond. Het programma is gericht op volwassenen. De 'master-class Fins' is bedoeld voor personen met enige spreekvaardigheid in het Fins. Voor kinderen die met hun ouder(s) meekomen, wordt gezorgd voor opvang.

Programma op zaterdag 9 februari:

- Van 13 tot 16 uur (incl. pauzes): 1e deel 'master-class Fins', met film. Docent: Lili Ahonen, docente Fins aan de Universiteit van Amsterdam.
- 16 uur: koffie/thee-pauze met 'pulla'.
- Van 17 tot 19 uur: ontmoeting met de Finse schrijver Matti Yrjänä Joensuu, ter gelegenheid van het verschijnen van zijn boek "Honger naar liefde" in de Nederlandse vertaling. Aanwezig is ook de vertaalster van zijn boek, Marja-Leena Hellings van de Rijksuniversiteit van Groningen.
- Vanaf 19 uur: warme maaltijd met Finse gerechten.
- Van 19 tot 20 uur: sauna voor de dames (zij eten dan ná de sauna).
- Van 20 tot 21 uur: sauna voor de heren (zij kunnen eten vóór de sauna of daarna).
- Om 22.00 uur: einde 1e dag.

Programma op zondag 10 februari:

- Van 11 tot 14 uur (incl. pauzes): 2e deel "master-class Fins", met film. Docente: Lili Ahonen.
- Van 14 tot 14.30 uur pauze met een eenvoudige lunch.
- Van 14.30 tot 16 uur: lezing "Fins door de eeuwen heen" door hoogleraar Fin-oeegrische talen en hun literatuur, dr. C.Th. Hasselblatt, Rijksuniversiteit Groningen.
- Om 16 uur: sluiting 2e dag met koffie of thee en Fins gebak.

Aanmelden en kosten:

- Deelname aan de ontmoeting met de schrijver Matti Yrjänä Joensuu en aan de lezing van dr. Hasselblatt zijn gratis; aanmelding vooraf is niet nodig;
- Maaltijden en de sauna zijn voor de eigen rekening van de deelnemers; indien men aan de maaltijden en de sauna wenst deel te nemen, gaarne vooraf melden bij de Zeemanskerk i.v.m. de planning;
- Aanmelding voor deelname aan de "master-class Fins" geschiedt via overmaking van het bedrag van €50,00 op Postbank nr. 9133956 ten name van L.M.T. Ahonen, onder vermelding "master-class" (syllabus, huur film en lesgeld zijn er bij inbegrepen); de lessen worden gegeven aan de hand van een cultureel-historische Finse film. Gaarne aanmelden zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk twee weken voor de Winterdagen, i.v.m. toezending vooraf van het lesmateriaal.

Alle Fins-, Nederlands-, Zweeds- en anderstalige vrienden zijn welkom!

Nadere informatie bij: Irma Schoemakers-Salkinoja, ☎ 070-346.73.62 ('s avonds) of via e-mail ✉ hijshoe@xs4all.nl.

Suomen kielen ja kulttuurin talvipäivät

Lauantaina 9. ja sunnuntaina 10. helmikuuta vuonna 2002 Suomen Merimieskirkolla Rotterdamissa.

Alankomaat-Suomi Yhdistys, Suomen Merimieskirkko ja Suomen Beneluxin Kulttuuri-keskus Antwerpenissa järjestävät tänä vuonna suomen kielen ja kulttuurin Talvipäivät. Päivät on tarkoitettu suomen kielen ja kulttuurin ystäville, riippumatta heidän omasta kielestään. Ohjelma on tarkoitettu aikuisille. "Master class-työpaja" on tarkoitettu henkilöille, jotka ainakin jossain määrin osaavat puhua suomea. Lapsille, jotka tulevat vanhempiensa mukana, on järjestetty pientä ohjelmaa.

Lauantain, helmikuun 9. päivän ohjelma:

- Klo 13-16 (tautot mukaanluettuna): "master class-työpajan" 1. osa, elokuvan kera. Opettajana toimii Lili Ahonen, suomen kielen dosentti Amsterdamin Yliopistosta.
- Klo 16: kahvi- ja teetauko pullan kera.
- Klo 17-19: tapaaminen suomalaisen kirjailijan Matti Yrjänä Joensuun kanssa, hänen kirjansa "Harjunpää ja rakkauden nälkä" merkeissä. Kirja on hiljakkoin ilmestynyt hollanninkielisenä käännöksenä nimellä "Honger naar liefde". Tapaamisessa on myös läsnä kirjan kääntäjä, Marja-Leena Hellings Groningenin Valtionyliopistosta.
- Klo 19 alkaen: lämmin suomalainen ateria.
- Klo 19-20: naisten sauna (naiset aterioivat saunan jälkeen).
- Klo 20-21: miesten sauna (miehet voivat syödä ennen saunaa tai saunan jälkeen).
- Klo 22.00: ensimmäisen päivän päätös.

Sunnuntain, helmikuun 10. päivän ohjelma:

- Klo 11-14: "master class-työpajan" 2. osa, elokuvan kera. Opettajana Lili Ahonen.
- Klo 14-14.30: tauko ja yksinkertainen lounas.
- Klo 14.30-16: Suomalais-ugrilaisen kielten ja kirjallisuuden professori C.Th. Hasselblatt Groningenin Valtionyliopistosta pitää esitelmän nimeltä: "Suomen kieli vuosisatojen kuluessa"; esitelmän johdosta on myös tilaisuus esittää kysymyksiä ja keskustella.
- Klo 16-17: toisen päivän päätös kahvin, teen ja suomalaisten leivonnaisten kera.

Ilmoittautuminen ja osallistumismaksu:

- Osallistuminen kirjailija Joensuun tapaamiseen sekä professori Hasselblattin esitelmään ovat ilmaisia eikä niihin tarvitse ilmoittautua etukäteen.
- Ateriat ja sauna ovat osallistujien omaan laskuun; ilmoittautuminen Merimieskirkolle etukäteen on toivottavaa (jotta ruoka riittäisi!).
- Ilmoittautuminen "master-class-työpajaan" tapahtuu suorittamalla €50,00 maksu Lili Ahosen postisiirtotilille (Postbank) no. 9133956, Amstelveeniin, merkillä "master-class"; (maksuun sisältyvät syllabus, elokuvan vuokra sekä opetus); opiskelu tapahtuu suomalaisen kulttuuri-historiallisen elokuvan puitteissa. Ilmoittautuminen niin pian kuin mahdollista, sillä harjoitustekstit lähetetään etukäteen kotiin. Lähetä myös ilmoittautumislomake!

Suomen-, hollannin-, ruotsin- ja muunkieliset ystävät ovat tervetulleita!

Lähempiä tietoja antaa toivottaessa: Irma Schoemakers-Salkinoja, ☎ 070-346.73.62 (il-taisin), sähköposti hijtschoe@xs4all.nl.

Belangrijke adressen – Tärkeitä osoitteita

In Nederland – Alankomaissa:

Finse Ambassade – Suomen Suurlähetystö
Groot Hertoginnelaan 16
2517 EG Den Haag
☎ 070–346.97.54

Finse Zeemanskerk – Suomen Merimieskirkko
's-Gravendijkwal 64
3014 EG Rotterdam
☎ 010–436.61.64
🌐 <http://www1.tip.nl/users/t443109/>

Fins Verkeersbureau voor de Benelux – Matkailun Edistämiskeskus
☎ 020–671.98.76
🌐 <http://www.mek.fi/nl/>

Suomi-Seura r.y.
Secretariaat: Maire Muller–Rönkkö 📧 speco.muller@wxs.nl
Noorderdreef 196, 2152 AC Nieuw-Venep
☎ 0252–67.34.44
📠 0252–62.04.83
🌐 <http://www.suomi-seura.fi/>

Finse Zaterdagsschool – Suomalainen Lauantaikoulu	
Plaats – Paikka:	Informatie – Tiedustelut:
Suomen Merimieskirkko	Sinikka Holm–Autere 📧 fundall@wxs.nl
's-Gravendijksewal 64	Oude Rijksweg 54–56
3014 EG Rotterdam	4411 SG Rilland
☎ 010–436.61.64	☎ 0113–55.60.11

In Finland – Suomessa:

Nederlandse Ambassade – Alankomaiden Suurlähetystö
Pobox 886, 00101 Helsinki
Eteläesplanadi 24A, 00130 Helsinki
☎ +358–9–66.17.37
📠 +358–9–65.47.34

Suomalais-Hollantilainen Yhdistys r.y.	Nederlandse Vereniging in Finland
Sihteeri: Claire von Frenckel	Secretariaat: Michiel Visser
Martankuja 7A, 02700 Kauniainen	Mankaantie 7 A 2, 02180 Espoo
☎ +358–9–59.33.36	☎ +358–50–531.81.58
📠 +358–9–59.25.35	📧 michiel.visser@siemens.fi
📧 cvf@kolumbus.fi	🌐 http://www.kolumbus.fi/nedver/

Colofon

De Vereniging Nederland–Finland werd opgericht in het jaar 1923. **Aviisi** is het officiële kontaktorgaan van de Vereniging en verschijnt halverwege de oneven maanden, behalve in de maand juli. Leden van de Vereniging ontvangen **Aviisi** gratis. Naast het verenigingblad beschikt de Vereniging ook over een eigen homepage met actuele informatie omtrent evenementen, een agenda van Finse activiteiten, algemene informatie, een online versie van **Aviisi** etc.

Ledenadministratie,
advertenties &
secretariaat Mervi Leveelahti-Harte ☎ vnf@xs4all.nl
Dirk Gerhardtstraat 34
3119 BT Schiedam
☎ 010–473.44.08 (ma: 09.00–12.00, di-do: 19.00–21.00)
☎ 010–473.36.08

Redactie & opmaak Aviisi: Joop Susan ☎ jgsusan@xs4all.nl
☎ 079–343.41.94
🌐 <http://www.xs4all.nl/~vnf/aviisi/>

Eindredactie Aviisi: Minna Rätty ☎ s.ruhe@tip.nl
Mezquitalaan 59, 1064 NS Amsterdam
☎ 020–610.38.63
Arnold Pieterse ☎ arnoldhp@planet.nl
Wilsonstraat 83, 2131 PM Hoofddorp
☎ 023–561.74.83

Homepage VNF: Hugo Benne ☎ hbenne@freeler.nl
Joop Susan ☎ jgsusan@xs4all.nl
🌐 <http://www.xs4all.nl/~vnf/>

Eindverantwoording: Het bestuur
Drukwerk: Drukkerij CombiWerk, Delft
Oplage: 800
Jaargang: 11
Jaar: 2002
Nummer: 1
ISSN: 1566–8452

Het bestuur van de Vereniging Nederland–Finland:

Voorzitter: Irma Schoemakers-Salkinoja, ☎ 070–346.73.62
Vice-voorzitter: Marja Straver-Nevalainen
Penningmeester: Harmen Strikwerda, ☎ 033–432.13.24
Reknr: 54.92.86.705, Verg Nederland Finland, Leusden
Secretaris: Sandra Buskens
Leden: Arnold Pieterse, Anja Guldemonnd-Rautjärvi,
Jasiu van Haarlem

Kopij voor **Aviisi** 2002–2 dient uiterlijk op 23 februari 2002 in het bezit van het secretariaat van de Vereniging te zijn. Het kan op diskette of per e-mail aan het secretariaat ☎ vnf@xs4all.nl gezonden worden. Kopij kan worden aangeleverd in één van de volgende bestandsformaten: ASCII tekst, Wordperfect, Microsoft Word, RTF of PDF.

